

PAUL - JACQUES BONZON

...VÒNG ĐUA NƯỚC PHÁP

Tủ sách BOOKBT #294
CUỘC PHIÊU LƯC THỦ TỬ

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH
VÀ
VÒNG ĐUA NƯỚC PHÁP
CUỘC PHIÊU LƯU THÚ TÚ

TRẦN CỬU QUỐC
BÙI CHÍ VINH
thực hiện

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
HÀ NỘI - 1996

Thông tin sách

Tên sách: **Sáu người bạn đồng hành và VÒNG ĐUA NƯỚC PHÁP (Cuộc phiêu lưu thứ tư)**

Nguyên tác: **Les Six Compagnons au Tour de France**

Tác giả: **Paul Jacques Bonzon**

Người dịch: **Trần Cửu Quốc, Bùi Chí Vinh**

Nhà xuất bản: **NXB Kim Đồng**

Khối lượng: **100g**

Kích thước: **10,2 x 14,2 cm**

Ngày phát hành: **09/1996**

Số trang: **160**

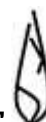
Thể loại: **Tiểu thuyết Trinh thám Thiếu nhi**

Thông tin ebook

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **12/06/2017**

Dự án ebook #294 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Tuyệt vời! Antonin Aubanel - tức Baba - một cuaro có nhiều thành công, đã được tham gia

vòng đua xe đạp quanh nước Pháp.

Nhưng sự xuất hiện đột ngột của cuaro mới này không được nhiều người hài lòng, những hành động, thái độ xấu xa luôn bám theo anh suốt chặng đường đua.

May mắn thay, những người bạn đồng hành đã để mắt tới anh...

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm “Sáu người bạn đồng hành”. Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng đạo lý cho những con người không phương tị vệ. Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.

Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tạo hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán mẫn tiệp và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu “Nữ Tiên Tri” bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẤU

15 tuổi đúng, Tondu chỉ cần bỏ chiếc mũ bê-rê ra là giống y chang một dũng sĩ giác đấu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondu tỉnh bơ trong vai trò một “giác đấu”. Lớn tuổi nhất biết đấm đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kĩ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondu là kẻ duy nhứt trong băng có thể “tàng hình” dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Acmonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tối kỵ với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân trên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thánh phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rồi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nổi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cứng côm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là “thợ giày” chút nào. Nó nổi tiếng là “Hề Xiếc” bởi ngoài hình dáng gây cười bên ngoài ra, nó còn là cây tiểu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTÈQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mặt... bánh bao nhưng còn còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị dính biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có “tâm hồn ăn uống” ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐẤU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Xin gửi tới Jeans Christophe Pic với tất cả trù mến khi hồi tưởng về những lần cầm ghiđông của ông!

Paul - Jacques Bonzon.

Một Nhịp tim 39 lần một phút

Cái tên Antonin Aubanel đoạt chức á quân cuộc đua xe đạp Milan - San Remo làm chấn động thủ lãnh Tidou. Coi, buổi trưa hôm ấy tan học xong là hấn cầm tờ nhật trình nóng hổi chạy như bay về cư xá Chũ Thập Hung. Còn phải hỏi, Antonin Aubanel chỉ chịu thua quán quân Rodolfi người Ý trong gang tấc ở chặng nước rút, chuyện động trời ấy mà không tri hô lên cho mọi người biết thì quả là chẳng đáng mặt... đồng hương của á quân chút nào. Hấn chạy một lèo lên tầng năm. Vừa thoáng thấy bà mẹ đứng nơi ngưỡng cửa, Tidou la làng:

- Mẹ ơi, mẹ còn nhớ anh Antonin Aubanel không?

- Biết. Thằng Aubanel cùng quê Reillanette với nhà mình, hồi nhỏ hay nói ngọng phải không? Mẹ còn nhớ nó cứ bập bẹ cái tên Aubanel thành... Aubaba ấy. Nó là anh ruột thằng Frederic bạn con chớ gì?

- Đúng rồi, hồi con mới tập đi anh ấy chuyên môn công con lên cổ làm kiệu.

- Mẹ vẫn nhớ “Aubaba” là trưởng nam ông chủ lò bánh mì ngon nhất trong làng. Do tất cả lăm của cu cậu nên ai cũng gọi nó là... Baba thay cho cái tên Antonin Aubanel.

Tidou đắc chí hỏi lại:

- Mẹ chỉ biết có vậy thôi sao?

Bà mẹ cười tủm tỉm:

- Mẹ còn biết hơn nhiều ấy chứ. Sáng nay mẹ và ba con vừa thấy ảnh của nó đăng trong mục Thể Thao báo Tiến Bộ. Người ta đã đưa Baba lên tít chín tầng mây.

Thế là bí mật của Tidou đã bị... bật mí trước người lớn. Hấn tiu nghỉu đưa tờ báo mới mua cho mẹ.

- Con mới mua tờ Thời Đại có hình cuaro Antonin Aubanel mình mẩy đầy bần đất đang tu một chai nước khoáng có dán nhãn quảng cáo tiếp thị đây. Con đọc cho mẹ nghe nhé.

-Ồ, đọc di nào.

Tidou rồn rảng:

- “Nước Pháp đang có một siêu vô địch sau cuộc tranh tài Milan - San Remo. Có lẽ không ai có thể ngờ được vùng nắng ấm quanh năm Reillanette lại sản sinh ra một ngôi sao cho làng xe đạp Pháp. Cách đây sáu tháng, chàng trai Antonin Aubanel chưa hề được ai biết đến bỗng trở thành đề tài cho các trang báo thể thao sau cuộc đua Milan - San Remo. Antonin Aubanel mới 20 tuổi, đã bứt lên ở 40 cây số cuối cùng, thoát khỏi sự đeo bám của hơn 50 cuaro có hạng là một kỳ tích không phải ai cũng làm được.

Tidou thở mạnh.

- Cuối bài báo, người ta cho rằng anh Baba sẽ là một siêu sao trong tương lai. Mẹ nghĩ sao?

- Mẹ cũng nghĩ như họ. Báo chí thường làm nhiệm vụ tiên tri mà.

Bữa ăn trưa được dọn ra. Người lên tiếng bây giờ không phải là cổ động viên cuồng nhiệt Tidou mà là ba hắn. Ông chặt lưỡi:

- Những buổi leo đèo đi đưa bánh mì của Baba từ nhỏ đã luyện cho nó trở thành một cuaro có sức khỏe bền bỉ. Đối với nó, chinh phục đỉnh cao không phải là khó.

Dĩ nhiên người vợ và Tidou không hề phản đối. Bữa ăn ngon miệng lạ lùng. Chiến công của Baba kéo dài từ tầng 5 nhà Tidou tới tận trường học. Đầu giờ chiều, Khi Tidou xách tờ báo đến trường thì ba chiến hữu Tidou, Guille, Gnafron đã ủa đến vây quanh. Chúng đồng loạt la lên:

- Mà đã đọc báo rồi chứ?

- Rồi.

- Một quái kiệt đồng hương của mà y vừa đăng quang đó.

- Tao biết

- Biết thì làm gì đi chứ?

- Thì tối nay tụi mình sẽ chia sẻ niềm vui với anh ở căn cứ chứ sao.

Buổi tối, dưới chân dốc Kẻ Cướp, lũ nhóc ngồi đủ tư thế thoải mái quanh chiếc bàn bày đậu phụng rang, trái cây và nước ngọt. Duy nhất nắp chiếc thùng gỗ dành cho Bistèque trụ trì thì trống trơn vì thiếu chủ nhân.

Mady hào hứng hơn ai hết. Cô bé xúc động:

- Không bao giờ mình quên được anh Baba. Cái hồi mình mắc căn bệnh thiếu hồng huyết cầu phải điều trị ở quê Tidou ấy, chính anh Baba ngày nào cũng đem bánh mì đến và thường xuyên an ủi mình. Vùng Reillanette ngập tràn ánh nắng nên mặt mũi anh chàng lúc nào cũng đỏ ửng.

Tidou cười hì hì.

- Anh Baba hải con gái lắm, có khi anh ấy mắc cỡ đó Mady à.

- Ôi, mình chỉ nhớ đến chiếc xe đạp có tên là “Ngựa Bay” của anh ta. Chiều nào nó cũng cùng anh ấy leo lên đỉnh Ventoux cao khủng khiếp.

Gnafron gật gù:

- Tóm tắt lại anh Baba là một người sinh ra để làm anh hùng ngựa sắt, nhưng không biết sự thành danh quá sớm này có làm anh ta thay đổi tính tình không?

Tidou lắc đầu:

- Tao dám bảo đảm là không. Bao giờ Baba cũng là một con người khiêm tốn.

Tondu lúc này mới chịu phát biểu:

- Nếu lũ nhóc chúng ta đứa nào cũng có lòng hâm mộ tài năng anh Baba thì tại sao không ghé Reillanette một lần chứ. Sắp tới là kỳ nghỉ lễ hội Pentecôte...

Guille huýt sáo.

- Đó là ý kiến hay nhất này giờ. Chúng ta vừa thăm nhà vô địch tương lai Antonin Aubanel vừa du ngoạn vùng quê thanh bình của thủ lãnh Tidou. Tao sẵn sàng giơ cả hai tay.

Khuôn mặt xinh xắn của Mady chùng xuống, Nữ Tiên Tri nói nhỏ:

- Đáng tiếc là không có mặt Bistèque trong chuyến dã ngoại tuyệt vời này. Mình đâu ngờ Đầu Bếp bị cúm nặng thế.

Guille chớp mắt.

- Ờ há, tội nghiệp thằng béo, mới nhập viện một tuần mà thân thể đã ngót rồi.

Gnafron Hề Xiếc ngậm ngùi:

- Lục Thám Tử chỉ thành công khi có mặt đủ sáu đứa, vắng một mạng coi như tiêu tùng.

Mady cau mày:

- Chúng ta đề cập đến Đầu Bếp không phải để tạo không khí bi quan cho cả nhóm, đúng là thiếu Bistèque trong chuyến rong chơi này thì buồn thiệt nhưng tại sao chúng ta không nhân cơ hội này lập một chiến công gì đó làm quà tặng cho Bistèque. Món quà tinh thần ấy sẽ giúp cu cậu lành bệnh còn hơn phép tiên.

- Làm gì có món quà từ trên trời rơi xuống như thế hả Nữ Tiên Tri?

- Có đó. Sự khải hoàn của anh Baba sẽ kéo theo vô số kẻ thù và chúng ta sẽ có việc làm tưng bừng. Bạn nghĩ sao Tidou?

Thủ lãnh những người bạn đồng hành gục gặc đầu:

- Tôi đồng ý với trực giác của Mady. Chính vì thế, chuyến về thăm quê lần này quái cầu Kafi sẽ được tham dự. Con sói sẽ ngự trong cái rờ-moóc sau xe ga trước khi ném những trái nho mọng tại làng quê nó mở mắt chào đời.

Trải qua sương gió bể dâu mà căn nhà cũ của gia đình Tidou không hề thay đổi. Chủ nhân mới của căn nhà chỉ sử dụng nó vào mùa hè còn lúc này tạm thời Ngũ Thám Tử trưng dụng làm sào huyệt chứ sao.

Khi lũ nhóc và Kafi dọn đồ vô thì Frederic Aubanel đã đợi sẵn trong khu vườn um tùm cây lá. Coi, thằng bạn nói khổ từ thời cời truồng tắm mưa với Tidou ngay lập tức bị Kafi lao tới, xoắn lông lóc dưới đất.

- Ắng, ắng...

- Trời ạ, mây lớn như thổi ấy, Kafi.

Con sói sung sướng rít lên liếm lia lịa vào mặt người chủ thứ hai. Chứ gì nữa, thuở gia đình Tidou dọn về Lyon, nếu không có sự chăm sóc tận tình của “lò bánh mì Aubanel” mà cụ thể là cậu út Frederic thì còn lâu Kafi mới “đô con” như cỡ bây giờ.

Frederic cười toe toét:

- Quý vị quảng túi ngủ vào nhà đi và ráng đợi đến hai giờ chiều. Cả nhà mình đều biết lý do ghé Reillanette của các bạn, nhưng anh Antonin của mình bị kẹt.

Đám trẻ chưng hửng:

- Kẹt gì Frederic?

- Ban huấn luyện đội đua đã triệu tập anh ấy sáng nay không biết chuyện gì. Tuy nhiên anh Baba có hứa rằng chiều nay sẽ thân chinh đến căn nhà mà... Mady đã từng sưởi nắng.

Thời gian trôi qua lâu như cả thế kỷ. Đúng hai giờ chiều, thằng bạn nổi khố Frederic của Tidou đã kéo tay người hùng vòng đua Milan - San Remo vô khu vườn.

Còn phải hỏi, đám trẻ ngấm Antonin Aubanel không chớp mắt. Có lẽ Tidou là đứa rạo rực nhất, hần hoi hộp ngó cái nốt ruồi trên má trái của Baba và nhớ đến cái nốt ruồi ấy đã từng cọ lên trán hần hoi 6 tuổi lúc anh cứu thằng nhóc khỏi chết đuối dưới sông và cái dáng hơi thô của người nhà quê. Anh nói bằng giọng cảm động:

- Chào các em, Frederic đã nói với anh rằng các em hỏa tốc tới Reillanette với mục đích là để gặp anh. Anh thực là may mắn.

Không khí trở nên thân thiện. Dĩ nhiên Tidou đáp lễ rất đàng hoàng:

- Xin giới thiệu với anh Baba, đây là Mady, thám tử nữ duy nhất của tụi em.

Baba có bộ nhớ “nhảy” hơn Tidou tưởng nhiều. Hần chưa giới thiệu hết bạn bè thì chàng trai á quân vòng đua Milan-San Remo đã kể liền một mạch:

- Anh đã từng đọc báo nói về chiến công hình sự của tụi em, anh còn xem kỹ cả hình 6 đứa chụp tại Lyon nữa. Bữa nay thiếu một người phải không? Để anh đoán coi, có phải tên đầu trọc đội bê-rê là cu cậu Tondou, có phải tên tóc xù này là Gnafron Hề Xiếc, còn anh chàng tóc đỏ với cây kèn armonica này là Guille. Á à, vậy là mất tiêu Bistèque có phải vậy không?

Mady cười:

- Người phụ trách hậu cần của tụi em bị cúm, anh Baba ạ.

Antonin Aubanel mỉm cười:

- Em vẫn còn nhớ cái tên “Baba” cà lăm của anh sao Mady, em khỏe ra nhiều lắm rồi. Nào, em và các bạn nhỏ muốn gì?

Mady hơi lúng túng.

- Tụi em muốn biết nhiều hơn nữa sau những bài báo, anh Baba ạ.

- Ô, anh nghĩ là chẳng có gì hơn. Đơn giản là anh có khả năng vượt qua mọi người ở các chặng đường đua, chẳng hạn như đèo Ligurie ở cuộc đua Milan - San Remo và về hạng... nhì. Vậy thôi.

Hề Xiếc hỏi:

- Sao anh không ghi tên tham dự vòng đua nước Pháp?

Baba sống sờ trong vài giây rồi lắc đầu:

- Vòng đua nước Pháp ư? Có tới 21 chặng mà chỉ có 2 ngày nghỉ dưỡng sức. Anh làm sao đủ khả năng cầm cự, đó là chưa nói đến việc tài nghệ mới nổi của anh không thể được ban huấn luyện tuyển chọn để tranh giải "Thất Lưng Lớn".

Bằng thái độ nghiêm trang, Baba nói tiếp:

- Đua xe đạp không phải là một trò chơi... thám tử như những cuộc mạo hiểm của các em đầu. Bao nhiêu đội tham gia là bấy nhiêu đấu pháp chiến thuật, đội nào cũng muốn giành vinh quang về mình, rồi còn các tay đua trong mỗi đội găm ghè với nhau nữa chứ. Anh đã từng nếm mùi thê thảm đó. Chỉ mới hôm qua ở chặng Aveyron chớ đâu, anh đã bị một đối thủ ép văng xuống hố trong lúc những vị giám sát cuộc đua quay mặt đi chỗ khác. Thế là... hòa cả làng.

Tondu gãi cái đầu trọc:

- Chán nhỉ.

- Thôi đi mấy đứa nhỏ ơi, đừng chán nữa. Đến đây là anh vui lắm rồi.

Đúng lúc đó, chó Kafi sủa vang khiến Frederic Aubanel ba chân bốn cẳng chạy ra mở cổng. Một phút sau, nó dẫn vào một người đàn ông trạc ngũ tuần mặc áo bluson da, đội đầu mũ cát két. Cu cậu nói:

- Ông này tìm anh nè anh Baba.

Anh Baba đã mau mắn chìa tay mời khách ngồi xuống một chiếc ghế mây trống cùng với đám nhóc rồi nói:

- Chú tìm cháu? Có việc gấp à?

Rồi anh giới thiệu:

- Đây là chú Louis Morand, ông bầu của anh đó.

Louis Morand gật gù:

- Những bạn trẻ này là ai vậy?

- A, tại chú chưa biết đó thôi. Năm cô cậu nhóc tí ngọ nghĩnh này là năm thành viên của băng Lục Thám Tử mới từ Lyon tới. Họ tài nghệ cũng chẳng thua gì cháu. Họ đến đây vì lòng say mê môn đua xe đạp đó chứ.

- Hả? Họ là những cuaro bá phát à?

- Ồ không... Đây các em, chú Morand đây là cựu vô địch vòng đua Paris - Roubaix, á quân vòng đua nước Pháp... nhưng lúc đó còn chưa có các em trên đời cơ.

Louis Morand cười thân thiện:

- Tôi là một con ngựa chiến đã về già, giới thiệu làm gì. Vấn đề là chú mày đấy, Baba.

Baba sửng sốt:

- Chú nói sao?

- Tôi không thích gọi điện đến lò bánh mì làng Reillanette mà phải cuốc bộ tìm chú mày tận đây là chú mày hiểu rồi. Sếp lớn Pierre Bréaux đã quyết định chú mày sẽ tham gia giải “Thất Lưng Lớn”.

- Vòng đua nước Pháp sao?

- Còn sao nữa. Sau chiến công kỳ diệu của chú mày vừa rồi ở vòng Milan - San Remo, sếp lớn Pierre Bréaux đã mạnh dạn thay 2 cuaro Ý trong đội mình là Guillon và Martelli. Trước mắt Chauveau sẽ thế Guillon và chú mày: Antonin Aubanel sẽ thay sắc áo của Martelli.

- Không, thế thế được. Tuần trước ông ấy có nói với cháu rằng cháu còn quá trẻ, không thể tham gia cuộc đua dài, nhiều chặng như thế.

- Quá trẻ khác với quá... đắt, hiểu chưa. Guillon và Martelli hết thời rồi trong khi chú mày tương lai đầy hứa hẹn. Sếp lớn nói với tôi rằng nếu chặng đua Aveyron hôm qua chú mày không bị chơi xấu thì đã được mặc áo vàng.

Baba lặng người. Chàng trai nông thôn đua mắt ngó Ngũ Thám Tử. Ánh mắt sáng ngời của chúng làm anh tỉnh táo đôi chút. Anh nhún vai:

- Vậy chú nghĩ sao?

- Lúc đầu chú thấy lúng túng. Song bình tĩnh lại, chú thấy rằng không ai có trái tim đập nhịp 39 lần một phút như cháu cả.

- Cháu hiểu, nhờ trái tim đập chậm rì này mà cháu đã vượt đỉnh Ventoux một cách dễ dàng, nhưng đáng tiếc là vòng đua nước Pháp dài đến 21 chặng...

- Chú chỉ cần sau ba tuần rong ruổi trên đường đua, chú mày đừng nản chí bỏ cuộc, và cố lọt vào vị trí nào được người ta để mắt tới và lăng xê trên báo.

- Cháu không thích kiểu quảng cáo đó đâu.

- Tôi không biết, tôi không thể cãi lời sếp lớn Pierre Bréaux. Nhưng tôi tin rằng sếp lớn quyết định đúng đắn, bởi sau chức á quân Milan - San Remo, chú mày thu hút khá nhiều hợp đồng quảng cáo cho đội đua. Điều này có lợi về tiền bạc khi chú mày tham dự giải Thất Lưng Lớn.

- Cháu không muốn là một con vật kỳ lạ để báo chí khai thác đâu.

- Cái gì?

- Cháu từ chối cuộc đua này.

Không riêng gì ông bầu Louis Morand mà đám trẻ đều bàng hoàng. Baba quả là một cuaro độc đáo, anh cương quyết không mua bán tên tuổi trong sự đạo diễn của người khác. Ái chà, khí phách nam nhi ấy đương nhiên được đám trẻ tán đồng nhiệt liệt chứ sao, chỉ có điều là chúng không thể ủng hộ anh trong lúc này được.

Mady là người đầu tiên phá tan sự im lặng:

- Hãy suy nghĩ lại đi anh Baba. Ông bầu của anh có lý đó. Anh phải tham gia khi họ đề nghị chứ.

Tondu Giác Đấu bồi tiếp:

- Chẳng có ai trải nệm hoa cho mình cả, anh Baba ạ. Nhân dịp này anh càng phải chứng minh cho họ thấy là anh có khả năng tham gia cuộc đua lớn nhất thế giới. Nếu không đoạt giải Thất Lưng Lớn, anh cũng có kinh nghiệm bổ ích cho lần sau.

Gnafron Hề Xiếc hét lớn:

- Em từng nghe Mady kể về chiếc xe đạp “Ngựa Bay” hồi đó của anh. Em tin rằng anh sẽ bay tận mây xanh trong ba tuần sắp tới.

Guille phát biểu triết lý hơn.

- Một ngôi sao mới nổi có thể bị lợi dụng nhưng một siêu sao thì không bao giờ. Tụi em tin rằng anh sẽ có vị trí quan trọng trong đội sau cuộc đua này.

Ông bầu Morand thích thú trước những suy nghĩ của đám nhóc. Ông ủng hộ:

- Đó chính là điều chú quan tâm. Cuộc đua này sẽ là một thử thách đối với cháu. Aubanel ạ.

Bọn trẻ cố nài nỉ. Tidou có cảm giác rằng anh Baba bị dao động. Anh nhạy cảm với niềm phấn khích của bọn trẻ hơn là lời khuyên của ông Morand. Anh trả lời:

- Được rồi. Cháu nhận lời, chú Morand ạ.

Hai Nỗi cay đắng đầu tiên

Sau chuyến đi Reillanette, những người bạn đồng hành trở về căn cứ với một tấm bản đồ lớn về vòng đua nước Pháp. Tấm bản đồ lớn ấy là phụ bản nóng hổi của tờ báo Tiến Bộ, trên đó ghi rất rõ từng chi tiết của những chặng đua và những đoạn đường đèo với độ cao phải vượt qua. Tất nhiên lũ nhóc ghim ngay tấm bản đồ quan trọng đó trên tường hầm căn cứ để tiện theo dõi.

Trước cuộc đua, quả thật anh Baba cũng phân vân. Nhưng Mady đã thuyết phục được anh. Cô bé đã dò hỏi được ngày sinh của anh và biết rằng Baba sẽ tròn hai mươi tuổi đúng vào ngày kết thúc chặng đua ở Paris.

Mady nói với anh:

- Anh Baba này, sự trùng hợp này là một dấu hiệu tốt lành. Chắc chắn anh sẽ tổ chức sinh nhật ở Paris với sự có mặt của các tay đua tranh giải “Thắt Lưng Lớn” cho coi.

Tối hôm đầu tiên khi trở về Lyon, Lục Thám Tử họp cấp tốc dưới chân dốc Kẻ Cướp. Gnafron oang oang:

- Các ký hiệu số chỉ độ cao trên bản đồ ngó muốn chóng mặt. Coi chừng tụi mình xúi đại anh Baba nghe.

Guille gặt phẳng:

- Mà chỉ có nước ăn nói bậy bạ, nhờ các độ cao nguy hiểm ấy mà anh Baba sẽ chiến thắng mọi đối thủ. Tao đang lo là lo chặng xuất phát cá nhân tính giờ ở ngoại ô thành phố Rouen đây.

- Lo mớ xì. Chạy đường bằng phẳng, có tụi mình tháp tùng xe ga hộ tống, anh ấy sẽ nổi hứng về nhất là cái chắc.

- Ơ, ai cho mình theo hộ tống cuaro chớ?

Tondu gặt đầu:

- Trẻ con nhập vào đoàn đua là phạm luật... giao thông, hiểu chưa? Vả lại dù cảnh sát có cho phép, chúng ta cũng không có sức đâu mà đeo bám suốt 21 chặng dài tới 4000 kilômét.

Thằng Giác Đầu nói quá có lý khiến cả đám im re. Khi ý kiến “quá giang đoàn đua” của Gnafron sắp sửa bị xếp vô ngăn kéo thì Mady giữ tay:

- Này các bạn, phóng lao thì phải theo lao. Tụi mình đã lỡ khuyên anh Baba tham gia cuộc chơi vĩ đại nhất của nghề nghiệp anh ấy thì... tụi mình cũng không thể đứng ngoài cuộc. Không hiểu sao tôi có cảm tưởng rằng nếu chúng ta vắng mặt trong cuộc đua, Baba sẽ thất

bại hoàn toàn.

Tondu lấy ra tờ báo Thể Thao số mới nhất đăng chi tiết về tổ chức cuộc đua. Danh sách cuaro chính xác là 90 người, chia làm 9 đội. Lần đầu tiên tên của chín đội không đặt theo nhãn xe hay sản phẩm của các hãng quảng cáo mà sắc áo của các cuaro trong đội sẽ mang tên một loài hoa. Cứ như thế cả đoàn sẽ làm một cuộc du ngoạn nhàn nhã trong vườn hoa vậy.

Đội 1: EGLANTINE (hoa Tầm xuân) Áo hồng nhạt

Đội 2: IRIS (hoa Iris) Áo tím hoa cà

Đội 3: VIOLETTE (hoa Violette) Áo tím

Đội 4: GENTIANE (hoa Long đởm) Áo xanh đậm

Đội 5: PIVOINE (hoa Mẫu đơn) Áo đỏ tím

Đội 6: ANEMONE (hoa Thu mẫu đơn) Áo hồng đậm

Đội 7: COQUELICOT (hoa Mào gà) Áo đỏ tươi

Đội 8: MAGUERITE (hoa Cúc tây) Áo trắng

Đội 9: PERVENCHE (hoa Petvăngsor) Áo xanh nhạt.

Còn áo vàng? Tất nhiên chỉ dành cho người về nhất ở mỗi chặng đua.

Các cuaro trong đội không cùng quốc gia. Chẳng hạn trong đội GENTIANE của Baba có hai người Pháp, một người Anh, một người Tây Ban Nha, hai người Hà Lan và ba người Ý. Đáng chú ý là Rodolfi - người đoạt chức quán quân vòng đua Milan - San Remo người đã vượt Baba ở chặng đua nước rút. Rodolfi là niềm hy vọng của đội, là người được chỉ định phải đoạt áo vàng. Đó là một cuaro từng trải, nhiều kinh nghiệm và rất trung thực. Các cuaro trong đội, tất nhiên cả Baba sẽ phục vụ cho mục tiêu này.

Cả năm đứa đang cúi đầu vào tấm bản đồ thì ngoài cánh cửa gỗ căn hầm vang lên tiếng gõ dồn dập, Tidou vừa lộ đầu ra là chạm trán ngay ông bầu đội GENTIANE. Hấn ngạc nhiên:

- Chào chú Louis Morand...

- Hay quá, tôi đi tìm chỗ ở của các cháu bắt phát mệt. Nếu Frederic em của Baba mà không cho địa chỉ và vẽ bản đồ Lyon thì có thánh cũng chẳng tìm ra.

Tidou sững sờ:

- Có... chuyện gì vậy... chú, chẳng lẽ anh... Baba đã đổi ý?

- Không hẳn vậy, dù Baba của quý vị có vẻ hơi hối hận về quyết định vừa rồi. Baba cứ than thở với tôi rằng đội đua toàn những người lớn tuổi đầy kinh nghiệm trong khi anh ta mới

sắp tròn 20 tuổi.

Louis Morand thoải mái thả phịch người xuống một chiếc thùng gỗ. Ông vung tay:

- Chỉ có các cháu mới an ủi được cậu ấy. Cậu ta cần sự có mặt của các cháu để tay lái được bình tĩnh.

Mady cười nhẹ:

- Anh Baba không phải con nít đâu, nhưng tội cháu hứa là sẽ gửi điện tín động viên tinh thần anh ấy sau mỗi chặng đua.

- Các cháu chu đáo lắm. Chú sẽ cung cấp cho các cháu số điện thoại của các khách sạn dọc đường.

Gnafron thăm dò:

- Tội cháu tính ủng hộ Baba tích cực hơn, chẳng hạn bám theo đoàn đua từ Avignon bằng xe ga gắn máy. Chú thấy thế nào?

Ông bầu Morand cười ha hả:

- Người ta không bám theo đoàn đua bằng những “con vịt” ấy đâu. Theo chú biết ở Provence, có khá nhiều đoàn xe hơi quảng cáo dàn hàng đậu đợi đoàn đua. Tại sao các cháu không trèo lên những chiếc ô tô, xe thùng đó “quá giang” hả? Nếu các cháu muốn, chú có thể gửi gắm các cháu lên đó làm việc không lương? Nhưng công việc sẽ vất vả đấy.

Mady hớn hở:

- Vì anh Baba, bọn cháu sẽ làm tốt mọi công việc.

- Ôi, cảm ơn các cháu. Chú sẽ nói gì với Baba đây?

- Rằng bọn cháu luôn nhớ tới anh ấy. Và hẹn gặp!

Ông bầu Morand rút lui chớp nhoáng. Đám trẻ thở phào. Giọng Tidou náo nức:

- Y hệt người chết đuối vớ được phao giữa đại dương mênh mông. Mọi chuyện vậy là đã rõ, chúng ta sẽ ngồi nhà theo dõi Baba từ chặng xuất phát. Từ 30 tháng 6 tội mình được nghỉ hè, cũng là lúc đoàn đua sẽ đến chặng Provence. Nhân danh một thành viên Lục Thám Tử, tôi tuyên bố: Sáu người bạn đồng hành sẽ phiêu lưu từ chặng Provence.

Giải Thắt Lưng Lớn đã bắt đầu bằng 90 niềm hy vọng. Đám nhóc say sưa nghe đài truyền thanh và theo dõi diễn biến trên tivi mỗi ngày, ấy là chưa kể chúng chuyển tay nhau từ Sport Flash chuyên đề về cuộc đua y chang những bình luận viên.

Chặng xuất phát tính thời gian trên 12 cây số đường quanh co từ bờ sông Seine với kết quả là tay đua người Hà Lan Stevens của đội bạn về nhất, con chim đầu đàn của đội

GENTIANE là Rodolfi về thứ nhì, Baba về thứ 13 kém áo vàng Stevens 1 phút 25 giây đúng.

Gnafron gỡ mớ tóc rối bù:

- Cũng là thứ hạng đáng được kính nể.

Chặng thứ hai đem lại chiến thắng cho tay đua Martin người Pháp hung hăng. Đua đường ngắn hình như không phải sở trường của Baba, anh về chót cùng với một lô cuaro cầm “đèn đỏ”. Vậy mà anh đã gọi điện cho Tidou với giọng cực kỳ sáng khoái:

- Cảm ơn các em đã phen cho anh mỗi đêm. Các em sẽ là dây cót lên tinh thần cho anh đấy. Đoạn đường vừa rồi chỉ như chạy dạo thôi mà.

Chặng thứ ba đội GENTIANE được lên dây cót thiệt, con chim đầu đàn của đội đã vỗ cánh. Rodolfi đã giật áo vàng từ tay Siemens và Martin mới đáng nể. Coi, Rodolfi đã ra ám hiệu cho cả đội chạy theo anh ngay từ lúc xuất phát để rồi sử dụng các chiến hữu làm các chướng ngại kỳ đà cản mũi đội bạn cho anh bứt lên phía trước. Với chiến thuật đó, Rodolfi đã giành chiến thắng tại Sables - D'olonne không phải chỉ chặng này mà cả chặng tiếp theo nữa. Tội nghiệp Baba, bám theo thiên hạ ở vị trí chặn hậu nên cuối cùng đứng thứ 42 sau nhà vô địch những... 4 phút.

Mady đã điện cho anh và được nghe anh thản nhiên trả lời:

- Tinh thần có hơi suy sụp nhưng thể trạng lại hoàn toàn tốt. Điều quan trọng là đội anh đã đoạt được áo vàng. Không nên nghĩ đến cá nhân mình.

Tondu xoa dịu cả nhóm:

- Cuộc đua còn quá dài, đường dài mới biết ngựa hay. Giả sử Rodolfi đủ sức giữ áo vàng tới giờ phút cuối thì sự hy sinh của Baba lẽ nào không xứng đáng. Đúng không Mady?

- Không!

Mady bậm môi. Ít ra là cô có lý của mình, ai mà chịu nổi thần tượng mình mỗi ngày một tụt hạng chỉ vì quyền lợi của một người trong việc chỉ đạo đội đua. Chớ gì nữa, tại chặng Oloron trước khi leo núi Pyrene, anh Baba cho dù có cải thiện đôi chút bằng thứ hạng 21 nhưng cách biệt tới 9 phút 56 giây với người dẫn đầu Rodolfi.

Lũ trẻ đến căn cứ họp khẩn cấp.

Tidou ngó mông lung ra cửa hầm:

- Baba là ông vua của các đỉnh cao. Mình dám bảo đảm anh ấy sẽ cho cả đoàn đua ngủ bụi ở chặng vượt dãy Pyrene cho mà xem.

Guille tư lự.

- Nhưng anh ấy còn bị ảnh hưởng bởi sự sắp xếp của người khác.

- Chuyện chinh phục dãy Pyrene muốn sắp xếp cũng không được. Theo truyền thống giải Thất Lũng Lớn chưa có ai cứu nổi đồng đội trong chặng đua này.

Gnafron mắt sáng rỡ:

- Nếu vậy chúng ta sẽ mang theo cái đài “nghet mũi” của Bistèque đến căn cứ để cả lũ theo dõi.

Tondu gật đầu:

- Mang luôn khẩu phần ăn trưa. Tụi mình phải chứng kiến chiến thắng vang dội của Baba.

Sáng hôm sau, Lục Thám Tử ngồi bẹp dí như bị trọng lực trái đất hút xuống sàn gỗ cằn hằn. Chúng nín thở chờ giọng nói “câu độ” của vị bình luận viên quen thuộc. Ê kìa, tiếng người xướng ngôn đã vang lên:

- Thưa các thính giả, vòng đua hấp dẫn nhất thế giới hiện chỉ còn 88 cuarơ. Hai người đã không tham gia, Koher người Thụy Sĩ bị loại hôm kia do phạm quy và... Aubanel người Pháp.

Đám nhóc rưng rờ. Mady áp úng:

- Aubanel ư? Chẳng lẽ là anh Antonin Aubanel?

Đúng lúc đó người xuống ngôn cười xòa:

- Ô, xin lỗi quý vị. Tôi đọc lầm danh sách. Kẻ bị loại là tay đua người Pháp tên Aubertin của đội IRIS rút lui vì bị sốt bất tử. Thời tiết lúc này rất xấu, các đỉnh núi tràn ngập sương mù và... Trời ơi, lệnh xuất phát đã được ban hành bởi tiếng súng của ông thị trưởng. Trước mắt tôi là Rodolfi đang lao lên... Liệu anh có giữ được áo vàng ở chặng này không?

Sau đó tiết mục thể thao được nhường cho quảng cáo trên đường đua, lũ trẻ sốt ruột trước thời gian chậm như rùa bò. Gnafron than:

- Hết quảng cáo thì đến ca nhạc rồi bình luận thời sự quốc tế, khỉ gió thật!

- Suyt, tới phiên tin thể thao kìa.

Vị bình luận viên nói cụt ngắn:

- Thưa quý vị, áo vàng Rodolfi vẫn có mặt cùng các tay đua đầu tiên. Chúng tôi sẽ thông báo tiếp khi còn cách đỉnh đèo 3 cây số. Sau đây mời quý vị thưởng thức phần ca nhạc...

Gnafron lại găm gù suốt hơn ba bài hát. Nó chỉ chịu im miệng khi bình luận viên cất tiếng:

- Cách đỉnh đèo ba kilômét, thưa các thính giả, hiện giờ chúng tôi không thấy áo vàng Rodolfi đâu cả, chỉ thấy tay đua Tây Ban Nha Rodriget kéo tay đua Dressen người Bỉ lao đi như tên bắn. Phía sau hai tay đua này là cuaro người Ý Camara đang nỗ lực vượt lên. Rõ ràng Rodolfi đã bị rớt lại rất xa đằng sau xe phóng viên chúng tôi. Chúng tôi nghĩ rằng ba tay đua Rodriget, Dressen, Camara sẽ giải quyết hơn thua ở đỉnh đèo. Ôi lạy Chúa, chúng tôi đã lầm. Trời ạ, chàng trai trẻ Aubanel của đội GENTIANE đã tách sương mù hiện ra và chiếm liền vị trí thứ ba trên cả Camara. Rồi! Đã thấy băng ở đỉnh đèo. Dẫn đầu là Rodriget, sau đó 10 giây là Dressen, thứ ba là Aubanel, thứ tư là Camara, thứ năm...

- Hoan hô Baba!

Mady vỗ tay như một đứa bé. Cô sung sướng khi được tin Rodolfi vượt đèo sau đồng đội nhí Aubanel tới 4 phút. 4 phút tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ chứng tỏ tài nghệ chinh phục đỉnh cao của Baba hơn thủ lĩnh đội đua xa. Cô bé hò reo:

- Mới có một đỉnh đèo thôi, chắc chắn đỉnh đèo Tourmalet trong dãy Pyrene cao tới 2115 mét, anh Baba sẽ còn chứng tỏ cho mọi người thấy tài nghệ leo đèo của anh.

Tiếng bình luận viên tiếp tục:

- Một giờ nữa cuộc leo đèo thứ hai sẽ bắt đầu. Và bây giờ, và bây giờ... mời thính giả nghe ít màn quảng cáo sản phẩm thể thao.

Gnafron muốn nổi điên:

- Lẽ ra họ phải thông báo các cuaro đổ đèo có tốt như leo đèo không chứ?

Phải đến hơn một tiếng đồng hồ sau, đám trẻ mới được nghe tiếng phát thanh viên. Anh ta ca điệu khúc nỉ non.

- Ổ là là, ba cuaro dẫn đầu từ đèo Aubisque đang tiến vào các khúc cua đầu tiên của đèo Tourmalet, bỏ xa tốp đua 15 người phía sau do Rodolfi cầm càng. Qua ống kính thu hình, chúng tôi đã nhận ra chàng tuổi trẻ Aubanel đang lãnh ấn tiên phong chớ không phải ai xa lạ. Aubanel đã có chặng đổ đèo lúc này thật tuyệt và hiện đang tăng tốc để leo ngọn đèo hiểm trở Tourmalet. Anh mỗi lúc một tăng khoảng cách với người thứ hai là một cuaro thường xếp ở vị trí cuối cùng Laprin. Phía đỉnh đèo trùng điệp sương mù... Và hoan hô thần mã Aubanel, chúng tôi đã lỡ mờ tái ngộ bóng anh, anh đổ ồ ạt xuống đèo bất chấp Laprin đeo bám rất sát. Những tay đua còn lại dường như đã mất tích... chung quanh

chúng tôi dày đặc sương mù...

Mười phút căng thẳng thần kinh lũ nhóc lại trôi qua, giọng bình luận viên lại vang lên.

- Tuyệt vời! Vâng, tuyệt vời! Giờ đây có lẽ không còn ai có thể ngăn cản được chiến thắng của Aubanel tức Baba, chàng trai xứ Reillanette, chỉ còn hai cây số nữa chắc chắn chiếc áo vàng sẽ lọt về tay Baba. Ai mà biết được! Anh ta đang bay với tốc độ của hỏa tiễn. Còn các cuaro khác đâu mất rồi?...

Bình luận viên nói thêm vài lời về thời tiết khắc nghiệt, sau đó anh ta reo lên:

- A, đây rồi! Một bóng đen hiện dần ra trong sương mù! Đó là Rodriget đang rất cố gắng... Kế đó là Camara... Vậy Rodolfi đâu? Đã ba phút mười giây kể từ lúc Aubanel vượt qua. Thật là phi thường! Hẹn gặp lại các thính giả ở Luchon bốn giờ chiều nay.

Baba áo vàng! Phát điên lên vì sung sướng. Tondou phóng vụt ra ngoài.

- Tụi mình ăn trưa mừng chiếc áo vàng Baba, anh em ơi. Đã quá là đã.

Mady xúc động, cô bé ôm Kafi vào lòng.

- Mà nghe chưa Kafi? Anh Baba mặc áo vàng đó nghe.

- Gừ... gấu, gấu...

4 giờ 15 phút. Niềm vui của Lục Thám Tử như đám lửa mới nhen đã bị anh chàng phát thanh viên giội... mưa tắt ngấm. Anh ta thông báo:

- Đây là vòng đua nước Pháp. Truyền trực tiếp từ Luchon. Những ai hâm mộ tài năng đương độ của Aubanel tự Baba ắt phải đau khổ vô cùng. Bởi vì, thưa quý vị, Aubanel đã bị té ngã sau màn sương mù lúc đổ đèo Tourmalet. Cú ngã không trầm trọng nhưng anh suýt bỏ cuộc nếu không được sự khuyến khích của ông bầu. Khuôn mặt anh lúc này được băng bó kín mít, anh đang gang gượng lên yên sau khi đã mất đến gần mười lăm phút.

Không ai nói một lời nào. Còn phải hỏi, chúng như cánh diều đứt dây rơi tả tơi xuống đất. Trái tim bé nhỏ của Mady đau nhói, cô bé lén nhìn sang Tidou. Hẳn nào có hơn gì cô, cô lại chứng kiến đôi mắt hấn rưng rưng sau các biến cố đau lòng.

Anh phóng viên vẫn tiếp tục bình luận:

- Laprin chắc chắn sẽ đoạt áo vàng vì anh đã vượt tốp thứ hai những bảy phút. Không có Rodolfi trong tốp này. Xe anh đã bị nổ lốp hai lần.

Đột ngột anh ta gào lên:

- Laprin đang về đích trước Rodriget. Con mưa tầm tã bất chợt đổ xuống chào anh, anh hạnh phúc đưa hai tay lên trời mừng hóm vì chắc chắn đoạt chiếc áo vàng của Rodolfi, tất nhiên. Thử hỏi còn ai cạnh tranh đường đèo với Laprin khi vắng bóng Aubanel Baba thần

mã.

Bài bình luận kết thúc khá buồn bã:

- Aubanel chỉ xuất hiện ở tốp đua thứ ba với bông băng trên mặt. Chúng tôi không ngờ anh đã dũng cảm vượt số phận nghiệt ngã để cứu vãn thời gian bị chậm trễ do tai nạn. Cho dù lết đệt ở các thú hạng cuối nhưng chính chàng thương binh Aubanel này xém chút nữa, lên ngôi vua. Đáng tiếc biết bao! Oái oăm thay! Vòng đua nước Pháp là thế đó!

Mady thần thờ:

- Ừ nhỉ, hết sức đáng tiếc...

Tidou đã khôi phục vẻ hình thần cổ hữu. Hẳn nhẹ nhàng.

- Mình biết tính Baba. Ngày mai, ảnh vẫn tiếp tục lên yên, một cuaro phi thường bao giờ cũng bị thử thách nghiệt ngã.

- Mình biết... tối nay mình muốn các bạn xem tivi tại nhà mình. Chúng ta cần phải kiểm tra lại.

Thì đám nam nhi chỉ còn cách gặt đầu cái rụp chứ sao.

Coi, 8 giờ 15 phút cả lũ đã tề tựu trước phố Đường Rầy. Buổi tường thuật bằng hình ảnh tàn nhẫn hơn nghe qua radio nhiều. Kia kìa, trong sương mù vây hãm, Baba cùng với đám đông tốp chót đổ đèo Tourmalet với khuôn mặt băng bó đẫm máu. Cảnh tượng khủng khiếp đến nỗi Mady bật kêu kinh hãi.

Mẹ Mady bùng mặt:

- Các con gọi điện cho Baba nhanh lên, lạy Chúa, không biết nó có làm sao không?

Tidou đã có sẵn số điện thoại khách sạn mà đội đua GENTIANE trú ngụ, hắn bấm số cấp tốc.

- Alô, chúng tôi muốn gặp tay đua Aubanel đang trụ tại khách sạn Etigny ở Luchon.

Người trực khách sạn trả lời:

- Aubanel đang ở bệnh viện.

- Trời đất, hãy cho tôi tiếp xúc với ai đó ở chung phòng anh Aubanel cũng được.

- Phòng anh ta hiện giờ không có người.

- Cho tôi gặp ông bầu Louis Morand...

- Thế thì đợi một chút.

Lát sau có tiếng trầm trầm ở đầu dây bên kia:

- Alô, tôi là Morand đây.

- Dạ, cháu là Tidou cùng các bạn ở Lyon vừa được tin anh Baba nằm viện. Anh ấy bị sao hả chú?

- Hừm, khâu vài mũi cháu ạ. Té xe là chuyện bình thường...

- Nhưng phải có nguyên nhân chứ?

- Đúng thế. Đó mới là chuyện bất bình thường. Chưa hao giờ Baba bị té một cách lẫm xệt lúc đổ đèo như vậy, chẳng qua do đòn chơi bắn của Laprin.

- Sao ạ?

- Laprin trước chặng này bị cấm đèn đỏ nên quyết đoạt chiến thắng bằng mọi giá. Khi qua khỏi đỉnh đèo Tourmalet, gã đã lao hết tốc độ rượt theo Baba và tung chiêu hồi mã thượng bằng một cú... lắc đuôi. Aubanel hoảng quá thắng gấp để tránh đòn thí mạng và bị lộn nhào qua ghi-đông chúi nhủi. Cậu ta đã kiện cáo song vì chẳng ai thấy gì trong sương mù nên... mọi chuyện bị xù đẹp. Thực là khốn nạn. Tay Laprin này chuyên chơi bắn, năm ngoái gã đã bị loại vì dùng doping.

- Tinh thần anh Baba thế nào hả chú?

- Rất kém, chú đã động viên cậu ấy muốn gầy lười, cậu ta mới chịu kết thúc chặng Luchon trong danh dự. Song còn ngày mai? Cậu ta đã quyết định bỏ cuộc. Ôi! Nếu các cháu có mặt ở đây nhỉ?

Ba Niềm vinh quang ngắn ngủi

Chặng đua nước Pháp kéo dài tới ba tuần lễ nên đám nhóc có sốt ruột cách mấy cũng đành phải chờ đợi. Trong cuộc chiến đường dài, chưa biết rằng ai đã hơn ai.

Hôm sau, Tidou mang cái đài nhỏ xíu của hắn tới lớp. Rất may có tiết trống từ 10 giờ đến 11 giờ, mà chặng đua Luchon - Carassonne bắt đầu lúc 10 giờ 30. Năm đứa - vẫn vắng mặt Bistèque phải nằm viện, quây quanh cái đài, như nuốt từng lời của phát thanh viên. Cả bọn thở phào khi vẫn có tên Baba trong danh sách các cuaro.

Gnafron đấm tay xuống bàn:

- Biết mà! Đêm qua chắc anh Baba đã nghỉ lại. Miễn là anh ấy không bị chèn nữa.

Mady bình phẩm:

- Lần này rút kinh nghiệm, anh ấy sẽ chạy ở tốc độ trung bình:

Gnafron trố mắt:

- Tại sao lại chạy yếu xìu vậy?

- Bạn không hiểu sao, Hề Xiếc? Baba phải chạy tà tà để đánh lạc hướng đối thủ, phải lùi một bước rồi tiến ba bước chứ sao.

- Vậy là chiến thuật gì vậy?

- Trời ơi, lùi một bước là tiếp tục giữ thứ hạng tầm thường trong bảng xếp hạng để tránh kẻ thù chơi bẩn, các cuaro có bụng dạ đen tối như Laprin thường chỉ tấn công những người dẫn đầu.

- Có lý lắm.

- Còn tiến ba bước là khi đoàn đua bước vào chặng đường đèo. Lúc đó anh Baba lại bộc lộ rõ sở trường leo đèo của mình từ những ngày đi đưa bánh mì ấy.

Ý kiến mang tính tiên tri của nữ thầy bói Mady làm cả đám tạm yên tâm đôi chút. Chúng chờ đợi cú phen tưng táo của Antonin Aubanel. Và tối hôm qua, anh ấy đã cất tiếng:

- Anh vẫn còn nghị lực bởi biết rằng các em sẽ đến với anh.

Cuối cùng quyển vở cũng sang trang, kỳ nghỉ hè cần thiết đến nỗi đứa nào cũng chạy toát mồ hôi hột.. “Kỹ sư trục đầu” Tondou đã tân trang hoàn hảo mấy chiếc xe ga, vì Đầu Bếp Bistèque còn bệnh nên Mady phải gánh vác các món đồ hậu cần tiếp tế, Hề Xiếc Gnafron

thì chịu trách nhiệm đeo cái lều cắm trại siêu nhẹ. Về cái lều, chính ông bầu Louis Morand đã phát biểu:

- Các cháu nên đem theo lều, bởi giá phòng khách sạn nơi đoàn đua nghỉ chân rất đắt. Thà sống kiêu du mục mà chủ động vẫn hay hơn.

Cuộc họp trước khi lên đường diễn ra vô cùng sôi nổi tại căn cứ. Bởi lúc đó, phải bàn về việc có mang Kafi đi theo không. Tidou rất muốn mang chó đi, còn tụi bạn thì phản đối.

Tondu trệt cái mũ bê-rê, ném xuống thùng gỗ:

- Ai cho phép chó trèo lên mấy xe quảng cáo, các bác tài thế nào cũng đuổi nó xuống.

- Bởi vậy tao mới điên cái đầu.

Gnafron hất cằm:

- Chẳng có gì phải điên đầu cả. Lần này Kafi phải ở nhà, vòng đua nước Pháp không phải là cục xí quách như những cuộc phiêu lưu mạo hiểm trước đó đâu.

Guille xoa tay:

- Tao ủng hộ ý kiến Hề Xiếc. Con sói có thể nổi hứng phóng từ thùng xe hơi xuống giỡn với mấy cuaro và gây ra tai họa khủng khiếp như chơi.

Tondu gật gù:

- Ấy là chưa kể nó sẽ choán hết túp lều nhỏ xíu, tống cổ tụi mình ra ngoài trời đấy.

Đôi mắt đẹp của Mady mở to. Cô bé nói:

- Các bạn đã nói hết chưa?

Lũ nam nhi im bặt, cô bé cất giọng phán:

- Kafi không phải là một con chó ta, mà là chó lai. Nó được rèn luyện kỹ. Tôi có cảm tưởng rằng chính nó sẽ giúp đỡ tụi mình trong chuyến đi xa này đó.

Gnafron trề môi:

- Trời ạ, đây là một cuộc đua xe chứ có phải chuyến đi săn đâu.

Tondu nhặt mũ đội lên đầu:

- Tôi không muốn có sự bất hòa giữa chúng ta nhưng với việc hiện diện của Kafi lần này, chúng ta sẽ gặp nhiều rắc rối đấy.

Mady cười khanh khách:

- Yên tâm đi, mọi người vì một... chó mà.

Phiên họp kết thúc trong sự hân hoan tốt độ của Tidou. Mady và... sói Kafi. Lũ nhóc rời căn cứ đến bệnh viện làm một cuộc chia tay cảm động với Bistèque. Còn phải hỏi, lần đầu tiên chỉ có... năm người bạn đồng hành.

10 giờ tối, năm hiệp sĩ rời Lyon chạy một làn 220 cây số về Avignon. Với tốc độ 30 cây số một giờ, đám nhóc dự tính sẽ tới khu giáo đường lúc 5 giờ sáng. Thật đáng tiếc, vì xe Mady bị trục trặc đèn pha cộng với xe Gnafron bị nổ lốp nên “Kỹ sư” Tondu có sửa chữa giải cách mấy, 7 giờ sáng những người dạn đồng hành mới tới nơi.

Tidou kéo rốc bạn bè đến khách sạn Ménestrels, nơi toàn bộ đội đua GENTIANE đang đóng quân.

Trên sân thượng khách sạn, người tiếp bọn chúng không phải anh Baba mà là ông bầu Louis Morand đang ngồi nhâm nhi bánh gừng bò chắm cà phê sữa. Ông tỏ vẻ vui mừng:

- Mời các cháu ăn sáng, Antonin ngủ chưa dậy. Các cháu chắc chắn sẽ mang sinh lực cho cậu ấy đấy.

Ông bầu có vẻ hơi khộp trước Kafi.

- Các cháu mang nó theo à? Nó sẽ làm vướng chúng ta đó.

Tidou nói:

- Kafi là chiến hữu số một của tụi cháu, thưa chú. Nó luôn luôn đi theo tụi cháu.

- Thế à, chú chỉ sợ xe quảng cáo không cho nó quá giang thôi.

- Dạ, việc đó chú cứ để tụi cháu giải quyết.

- Các xe nhận bọn cháu là xe quảng cáo kẻo đậu phụng Amanda, xe thứ hai quảng cáo xi đánh giày Etincelle, tất cả đều đậu ở quảng trường Cung Điện. Bốn cháu đi theo hai xe đó. Còn Tidou theo chú lên xe hộ tống đoàn đua.

Tidou gật đầu:

- Tụi cháu sẽ gửi mấy chiếc xe ga vô khách sạn rồi thu xếp với các bác tài. Chú yên chí.

Cuộc thương lượng với các vị tài xế kiêm nhân viên tiếp thị hai hãng xi và kẻo đậu phụng tại quảng trường Cung Điện chẳng khó khăn gì lắm. Hãng Amanda rất hài lòng trước hai cộng tác viên làm việc không công là Mady và Tondu, hãng Etincelle cũng tương tự vui vẻ tiếp nhận Guille và Gnafron cho công việc quảng cáo xi đánh giày của họ. Người bán kẻo tuyên bố:

- Tại sao chúng tôi lại từ chối một con chó khôn ngoan như thế này chứ. Nó sẽ canh gác ở đầu xe trong lúc chúng tôi chào hàng trước đám đông.

Việc thu xếp kể như xong. Trên đường trở lại khách sạn, Mady hớn hởi:

- Các bạn đã thấy chưa, đầu xuôi đuôi lọt nha.

Tondu và Gnafron chỉ hừ khế, đổ hai thẳng dám cự nự với cô bé.

Ông bầu Morand đón chúng trước cửa khách sạn Ménestrels. Giọng ông xởi lởi:

- Antonin đã biết tụi cháu đến. Cậu ta hớn hở như con nít ấy.

- Anh ấy đâu hả chú?

- Antonin đang được xoa bóp, lát nữa sẽ xuống. Các cháu nghe chú nói đây: chặng sắp tới là chặng quyết định của Baba. Như các cháu đã biết, Baba là vua leo đèo. Sau thất bại ngoài ý muốn ở dãy Pyrene, cậu ấy đã lấy lại phong độ. Baba biết rõ ngọn núi Ventoux này hơn ai hết. Có các cháu động viên, rất có thể cậu ta lại lập nên một chiến công nữa.

Mady hỏi:

- Chú có chắc anh ấy đoạt áo vàng không?

- Chắc là không. Chú hy vọng sau chặng này Baba sẽ leo lên hạng 4 hoặc 5 trong bảng xếp hạng. Ở đội nhà hiện giờ, cậu ấy chỉ xếp sau Rodolfi. Tuy nhiên trong cuộc họp tối qua chính Rodolfi đã phát biểu, anh ta hiểu yếu điểm của mình trong việc leo núi, vì thế nếu Baba bứt qua thứ hạng anh ta thì Rodolfi sẵn sàng ủng hộ Baba ở những chặng tới. Vì dù sao đi nữa...

Ông đột nhiên ngừng nói. Antonin Aubanel đã xuất hiện ở bậc cầu thang trong bộ đồ cuaro với bốn miếng băng chằng chặt trên mặt.

Ngay lập tức lũ nhóc nhào tới, Baba đang rộng vòng tay mà mắt nhòe lệ từ bao giờ.

- Cảm ơn các em đã đến. Lát nữa, anh sẽ cố gắng không phụ lòng tốt của các em.

Bí quyết của Baba thật đơn giản. Anh nói:

- Anh đã thuộc lòng đỉnh Ventoux từ khuya. Các em hiểu không, anh sẽ tà tà chạy trên những đoạn đường bằng phẳng giả tạo trước khi vào dốc trong khi các tay đua khác đập cật lực hông giật thời gian. Nhưng đến đoạn đường dốc họ sẽ mất sức.

Tidou được cùng ngồi trên chiếc xe thùng chở xe đua và phụ tùng thay thế do ông bầu Morand chỉ huy. Hắn ngây ngất vì niềm hạnh phúc được theo anh Baba từ đầu đến cuối chặng đua. Chỉ buồn là các bạn không được chia sẻ với hắn niềm hạnh phúc đó.

Cuộc đua bắt đầu bằng bản hợp tấu của đủ chủng loại còi xe inh ỏi. Từ xe mô tô hộ tống đến xe hơi chở các phóng viên rồi xe của người phục vụ. Kia kìa, trước mặt là đỉnh Ventoux sừng sững, trơ trọi.

Cách triển núi vài cây số, chiếc xe chở Tidou tăng ga bởi hai cái bóng áo xanh đậm vừa

tách đoàn đua. Hai sắc áo ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là con chim đầu đàn Rodolfi và tiểu thần mã Aubanel lừng lẫy. Cặp bài trùng đội GENTIANE tách nhanh đến độ kinh địch Vantluys ở đằng sau hoảng hốt. Tay đua Hà Lan Vantluys có biệt danh “Con Báo” này hồi hả rượt theo.

Cặp bài trùng của đội GENTIANE đã bắt kịp nhau. Cả hai chiến hữu đều chạy sóng đôi, cách xa những người đang rượt theo. Đáng tiếc, cho dù đã đoạt giải Milan - San Remo năm nay, nhưng Rodolfi đã không còn dẻo chân nữa. Từ đằng sau, Tidou thấy anh ra hiệu cho Baba vượt lên.

Lập tức chiếc xe đạp của Baba vút lên như được chấp cánh. Anh “bay” lên cao tựa một sợi lông hồng. Con đường trước mặt bây giờ có động đất nứt làm đôi cũng không cách gì cản nổi chàng trai làng Reillanette.

Chiếc xe hộ tống của ông bầu lập tức tăng tốc, bám theo.

Tidou bị kẹt cứng trong thùng xe không dám nhảy tung tung vì sợ đụng... trần, hần hồi hộp nghe ké máy bộ đàm của người thợ máy. Giọng anh ta líu ríu:

- Giờ này Vantluys mới qua cột mốc 24, nghĩa là kém Baba tới 7 phút. Và chỉ mỗi mình anh ta mà thôi.

Chiếc xe chở phụ tùng của đội đua GENTIANE tiếp tục lao lên không bỏ mất dấu Baba. Coi, chỉ còn hai cây số nữa thôi là tới đỉnh. Tidou nghe hai lỗ tai lủng bùng trước tiếng hò reo rầm trời.

- Hoan hô Aubanel!

- Baba! Baba!

Hành lang cảnh sát trang bị tận răng cố gắng kềm giữ biển người lơ nhố. Mắt Tidou nhòe đi khi thấy cha mẹ Baba và Frederic Aubanel đang đứng trên đỉnh vẫy chào người hùng Baba vượt qua. Ê, bất chấp hàng chục cái máy ảnh chĩa thẳng, Baba tót xuống ngựa sắt ôm hôn cha mẹ và Frederic, trời ạ, anh không ngại phải tốn vài chục giây cho các động tác này.

Tidou lẩm bẩm:

- Anh ấy đã tự tin cực kỳ, điều đó chứng tỏ là anh ấy sẽ chiến thắng rực rỡ.

Hắn chồm khỏi thùng xe vẫy chào thẳng bạn nối khố đồng hương Frederic.

- Tao đang theo anh Baba đây.

- Hãy ủng hộ anh ấy nha, Tidou!

Con ngựa sắt kỳ diệu của Baba lao xuống đèo gõ gạc vài chục giây bị mất bằng tốc độ kinh khủng. Nó lướt như một con rồng uốn khúc.

Chỉ còn 50 cây số nữa với hai đèo mini đã bị Baba khuất phục luôn. Tay thợ máy trên xe chắt lưỡi không ngừng:

- Chắc chắc, Aubanel bay ghê quá!

Morand trầm ngâm:

- Thằng bé thừa khả năng nhảy lên hàng thứ ba trong bảng xếp hạng, điều này không tốt chút nào.

- Sao vậy ông thầy?

- Trời ơi, khi nó trở thành một trong vài người có thể giết giải Thất Lưng Lớn thì các đối thủ kình địch sẽ tìm cách hạ nó chứ còn phải hỏi.

Lúc này Baba đã thênh thang trên đường cái dẫn tới ngoại ô thành phố Gap. Đích khải hoàn lù lù trước mặt, chiếc xe của ông bầu Morand tấp sát bên lề để Aubanel vượt qua dòng người đông nghẹt cứ chực nhào ra đường.

- Tạ ơn Chúa!

Morand làm dấu thánh giá trong khi Tidou phi thân xuống đất. Hắn chạy tới chỗ Baba và lách hàng rào ống kính camera của các phóng viên.

- Anh Baba!

- Tidou...

Hai anh em ôm chầm lấy nhau. Bốn miếng bông băng trên mặt Baba ướt đầm, Tidou có cảm giác vết thương của anh cũng muốn lộ thiên để mừng chiến thắng.

- Cám ơn em luôn luôn ở đằng sau anh, Tidou.

- Không phải chỉ mình em, Mady, Tondu, Guille và Gnafron đã đến trên hai xe quảng cáo kia kìa.

Baba cười tươi rói với bốn thám tử nhỏ vừa nhảy xuống khiến cô nàng hoa hậu thành phố Gap mang vòng hoa đến cho anh tưởng bỏ cười đáp lễ theo. Không gian ngừng trôi thật lâu cho đến lúc Gnafron la lên oai oái:

- Cha, bây giờ tốp đông mới tới, dẫn đầu là anh áo xanh đậm Rodolfi.

Baba nheo nheo mắt.

- Công lao Rodolfi lớn lắm. Người ta gọi anh ấy là “Cáo Già” cũng phải, nhờ anh ấy kèm cặp Vantluys mà anh rảnh giò phóng vèo vèo.

Bảng xếp hạng mới nhất được xướng lên với tên của Vantluys, người đoạt áo vàng chặng trước, Camara người Ý, Aubanel Baba thứ ba và cự áo vàng Rodolfi thứ năm chung cuộc.

Ngũ Thám Tử không thể giữ anh Baba độc quyền cho chúng. Anh hiện giờ là nhân vật của đám đông, là thần tượng mới mẻ trong vòng tay người hâm mộ. Chúng tự hào ngắm anh bước lên bục cao nhất giữa một rừng hoa trăm sắc bao vây.

Thằng Giác Đấu thì thào:

- Người chiến thắng còn phải thử doping trong máu nữa đấy.

Kinh nghiệm của Tondu bị Hề Xiếc bác bỏ ngay lập tức. Nó nói:

- Doping của Baba là... tụi mình, tụi mình còn hơn tỉ thuốc kích thích.

Tidou đứng lặng người. Không hiểu sao hắn nhớ lại lời cảnh giác của ông bầu Morand trên xe hồi nãy. Phải chăng phúc đi liền với họa, phải chăng Baba sẽ là mục tiêu triệt hạ của các âm mưu mờ ám sau lưng?

Sự thực đã chứng tỏ nỗi lo của hắn là có lý.

Bốn Nạn nhân thể mạng

Rodolfi đã giữ đúng lời hứa. Buổi tối, trong cuộc liên hoan ở khách sạn Bayard, nơi toàn đội GENTIANE nghỉ đêm, con chim đầu đàn đã tuyên bố:

- Kể từ bây giờ, Antonin Aubanel là gà đá của cả đội, cậu ấy đã vượt qua thứ hạng của tôi, cậu ấy xứng đáng được anh em hỗ trợ trong mục tiêu giành chiếc áo vàng.

Câu tuyên bố phá tan mọi sự nghi kỵ, chưa bao giờ toàn đội GENTIANE lại đoàn kết đến thế, cả 16 người ngồi quanh một cái bàn dài gồm 8 cuaro đang tham dự cuộc đua, ông bầu Louis Morand, anh thợ máy, bác sĩ xoa bóp và Ngũ thám tử.

Một cuaro về gần cuối phát biểu:

- Tôi về sau cùng trong đội nên biết khá nhiều chuyện bi hài: hai tay đua đội bạn bám xé hộp leo đỉnh Ventoux bị truất quyền thi đấu, một tay đua người Bỉ bỏ cuộc vì nhồi máu cơ tim, đó là chưa kể tay đua của đội ANEMONE bị đuổi do dùng thuốc kích thích.

Vị bác sĩ xoa bóp đầu hói tướng tá béo lùn bổ sung:

- Theo tôi, tôi nghiệp nhất là cú ngã của Delbecque lúc còn hai mươi cây số cuối. Bác sĩ đã chẩn đoán là bị vỡ sọ. Thế là hết mùa. Đáng tiếc, đó là một tay đua còn trẻ, có khả năng đứng trong số hai mươi người đứng đầu toàn cuộc.

Ông bầu Morand mím môi:

- Đội chúng ta hiện chỉ còn 8 tay đua, 2 người đã bỏ cuộc. Một người luôn xếp hạng bét. Rodolfi tuy ở thứ hạng cao nhưng bắt đầu thối mệ bởi tuổi tác. Chú mày hiểu tôi muốn nói gì chứ Baba?

Antonin Aubanel khẽ gật đầu. Anh hiểu gánh nặng trên vai mình trong những ngày sắp tới.

9 giờ tối bữa ăn kết thúc, cũng là lúc ngoài trời bắt đầu có cơn giông. Baba vỗ vai Lucien Rollet, người đồng đội cùng phòng, người luôn vô địch từ dưới lên:

- Tụi mình nghỉ sớm chứ Rollet?

Lucien Rollet cười gượng:

- Có nghỉ sớm mình cũng không nhúc nhích khỏi vị trí chót của bảng xếp hạng, chán mớ đời.

- Yên chí đi, chạng tới tôi sẽ giúp bạn cải thiện ngôi thứ đó.

- Cảm ơn trước, Baba.

Baba xoa đầu Kafi rồi hất hàm với đám nhóc:

- Anh lên phòng trước nghe. Chúc các em ngủ ngon.

Đêm đó mưa lớn khủng khiếp tới mức Ngũ Thám Tử chẳng thể nào cầm lều ngoài vườn hoa công cộng trước khách sạn được. Chúng gom đồ chạy nháo nhác như bầy vịt rúc dưới mái hiên ngó sấm sét ngậm ngùi.

Guille so vai:

- Anh Baba chắc đã ngủ trong khách sạn Bayard, còn tụi mình lại nhờ mái hiên khách sạn Relais des Leiges này che chở.

Mady phủi nước bám trên lông Kafi bằng một miếng giẻ khô. Cô thản nhiên.

- Hai khách sạn đối diện nhau bởi một vườn hoa ở giữa. Biết đâu khách sạn Relais des Leiges cũng có đội đua nào đó ở trọ. Tại sao tụi mình không lợi dụng danh nghĩa các nhân viên tiếp thị quá giang đoàn đua để xin phép chủ nhân khách sạn này cho ở nhờ một đêm nhỉ?

- Vậy thì thử coi Mady...

Cuộc làm quen của Mady với bà chủ khách sạn Relais des Leiges thành công ngoài sức tưởng tượng. Mới đầu bà chủ chỉ muốn sập cửa trước đám trẻ trú mưa lạ hoắc nhưng khi biết chúng quảng cáo sản phẩm cho hãng kẹo đậu phộng mà bà ưa thích, bà vui lòng cho lũ trẻ tá túc ngay.

Bà hăng giọng:

- Chẳng còn phòng nào trống bởi đội COQUELICOT đã đăng ký hết. Nếu các cháu không chê tầng nóc bỏ không đầy mạng nhện thì dọn đồ đến đó ở tạm vậy.

Dĩ nhiên là đám trẻ hài lòng. Chúng từng lăn lóc ngoài trời để làm... đặc vụ thì ba cái mạng nhện chỉ là trở ngại lẻ tẻ.

Mười giờ rưỡi tối, đám nhóc trải túi ngủ mơ màng nghe cơn mưa rả rích từ xa. Guille có vẻ từ giã kiếp nghệ sĩ hơi sớm, nó nằm mơ ú ớ toàn những câu thơ tiếp thị khiến ai nấy đều mắc cười.

- “Etincelle xi thượng hạng đây, mại đô Etincelle...”

Đúng lúc đó quái cầu Kafi động tai lên:

- Gừ, gừ...

- Suyt.,.

- Gừ, gừ...

Tidou chồm khỏi túi ngủ rút đèn pin ra chớp nhoáng.

- Có người đến, các bạn ơi!

Mấy đứa bám đuôi Kafi. Con sói dừng lại trước một đường ống thông với tầng nóc. Đó là một đường ống rộng cỡ hai mươi centimét mở lên phía trên nhằm thông hơi cho nhà vệ sinh ở tầng dưới. Tiếng gừ của Kafi lúc này nhỏ hơn nghe na ná như tiếng rít. Tidou quá hiểu quái cầu, hẳn thì thầm:

- Mà y xúi tao nghe lén ở lỗ thông hơi, phải không?

Hắn tính áp tai vào nhưng Gnafron đã cù lét.

- Lỗ nhĩ mà y không thính bằng tao đâu, lù ra.

Tidou lù lại cho thằng Hề Xiếc làm nhiệm vụ. Một lát sau, cu cậu rù rì.

- Chuyện nghiêm trọng đấy. Có hai người lạ tầng dưới luôn mồm nhắc đến tên Aubanel tức anh Baba của chúng ta. Họ nhấn mạnh nhiều lần mấy chữ “đồ tiếp tế” và “bi đông nước”. Tụi mình tính sao hả Tidou?

- Họ còn đó không?

- Gô rồi.

- Vậy là tương đối rõ. Đây là khách sạn do đội COQUELICOT tạm trú, có thể ông bầu đội đua bên đây muốn ám hại không cho Baba đoạt áo vàng.

- Không phải giọng ông bầu, ông bầu các đội đều có giọng sang sảng, tao nghĩ rằng tiếng người ám muội vừa rồi thích hợp với mấy tay nhà báo hoặc bác sĩ săn sóc gì đó...

Mady cắn môi.

- Thôi, chúng ta vào ngủ đi. Sáng mai thế nào thiên hạ cũng vô nhà vệ sinh phía dưới, lúc ấy tha hồ mà nghe lén.

Nữ Tiên Tri của Lục Thám Tử nói như thánh. Bấy giờ sáng vừa chớp mắt dậy, Tidou đã nghe tiếp “điệp khúc đen” trong lỗ thông hơi. Mới đầu là tiếng giội nước sau đó thì một loạt các cuaro đầu đàn bị điểm danh mà cụ thể là Vantluys, Baba, Rodolfi mới chết dở.

Hắn lập tức đánh thức các chiến hữu:

- Dậy mau lên các bạn, chúng ta phải xuống tầng dưới nhận diện đối tượng ngay.

Đám nhóc tạm gác phần “vệ sinh răng miệng” phóng như bay xuống cầu thang. Chúng không cần gõ cửa cũng thấy phòng 213 ăn liền với đường ống thông hơi mở toang. Coi, hai vị người lớn trong phòng cực kỳ tự tin đang nhắm nháp sôcôla nóng nơi chiếc bàn xinh xắn.

Tidou khoát tay ra hiệu cho các hạn đứng tản ra. Hắn lăm bắm:

- Một tay xương xẩu tóc hoa râu trạc ngoại ngũ tuần, còn tay kia trẻ trung béo tốt hơn. Bộ dạng hai người này không phải dân thể thao.

Mady đi tìm cô phục vụ. Năm phút sau cô bé trở về nét mặt tươi rói:

- Cô hầu phòng mới cung cấp lai lịch hai nhân sự đó cho mình. Họ đều là nhà báo tháp tùng đoàn đua.

- Tốt lắm. Chúng ta chào bà chủ khách sạn và trở về bên Bayard cấp tốc.

Khỏi phải nói, đám trẻ thu xếp lều trại và nhanh chóng lên đường.

Tại khách sạn Bayard, Antonin Aubanel vẫn còn chưa ra khỏi phòng. Ông bác sĩ Grimaud vừa sẵn sóc xong Lucien Rollet, cái đèn hậu của đội ngũ chung phòng Baba, nhìn đám trẻ với vẻ mặt khó chịu:

- Tụi bay làm gì gõ cửa phòng sớm thế hử?

- Xin lỗi chú, tụi cháu cần gặp anh Baba.

Ông bác sĩ xoắn những ngón tay chuối mẩn vào nhan.

- Các vị không được quấy rầy Aubanel giờ này. Cậu ta cần được thanh toán để đoạt chiếc áo vàng.

Aubanel mỉm nụ cười đầy lo âu:

- Cháu nghi ngờ chặng này lắm. Đoạn đường quá ngắn nên các tay đua sẽ dồn lại. Cháu không thích như vậy.

Sáu người bạn đồng hành cũng cùng chung nỗi niềm lo lắng với anh.

Thế là chặng đua Gap - Grenoble khai diễn mà những người bạn đồng hành vẫn không có cơ hội tiếp cận với người chúng yêu mến. Câu chuyện nghe trộm ở khách sạn Relais des Leiges tưởng chui xuống đáy mồ khi Mady, Tondou phóng lên xe quảng cáo kẹo và Guille, Gnafron tót lên xe quảng cáo xi đánh giày. Chỉ có một mình Tidou bồn chồn không yên trên chiếc ô tô của ông bầu Louis Morand. Hắn đổ mồ hôi hột khi nghe ông bầu khều tay thợ máy:

- Đoạn đường đua tới sẽ lụng ngay đèo Bayard cao 1246 mét so với mặt biển, qua ngọn đèo này Baba phải vượt cửa ải dốc Laffrey, Năm ngoái một tay đua người Bỉ đã bỏ mạng ở đó.

Anh thợ máy lo lắng:

- Chú đã nói với Baba chưa?

- Rồi. Tôi đã dặn nó đừng thêm lập chiến công trên đèo Bayard, và cả dốc Laffrey nữa. Nó phải kiên trì khép kín trong đội hình cùng các đồng đội để tránh những sự cố đáng tiếc.

Tôi muốn nó bút phá ở chặng Morzine núi non trùng điệp kia.

Tay thợ máy ậm ừ nhưng Tidou thì cảm thấy nhẹ nhõm. Dù sao ông bầu Morand đã tiên liệu trước mối nguy hiểm đang rình rập con gà nòi cứng của mình. Chặng đua vì thế kết thúc trong êm thấm. Bằng những nỗ lực tự thân trong vòng vây tập thể, Baba vẫn giữ cho mình vị trí hạng 3 như cũ.

Tối hôm đó Ngũ Thám Tử họp khẩn trong xe quảng cáo. Guille huýt sáo:

- Tôi cho rằng các bạn bị ám ảnh đó thôi. Hai tay nhà báo chạy tuốt đằng sau làm sao ám hại anh Baba được.

Tidou lẩm lì.

- Đừng lạc quan tếu, Nghệ Sĩ. Họ không ra tay chặng hôm nay thì còn chặng ngày mai. Tao dám cá vùng núi Morzine chẳng hề yên tĩnh đâu.

- Đồng ý, nhưng anh Baba hồi nãy có nói với tao, anh ấy sẽ tung cánh đại bàng trên đèo Gets trước khi liên hoan với tụi mình ở Morzine đó.

- Ừm, chờ xem.

9 giờ sáng, đoàn đua bắt đầu xuất phát. Gnafron giục mắt lia lịa.

- Nhìn kìa, anh em. Hai tay nhà báo khá nghi đang lúi húi trên chiếc ô tô căng băng rôn đề chữ "SPORT FLASH"

Tondu cười:

- Đó là tên tờ báo của họ.

Tidou dán cái nhìn không chớp vào chiếc xe "Sport Flash" khi đoàn đua nhấn pê-đan. Sáu mươi cây số đầu tiên không có chuyện gì xảy ra, điểm tiếp tế của các cuaro được ban tổ chức ấn định tại quận Albertville, thủ phủ của vùng Savoie hoang vắng.

Ấy thế mà mọi sự thay đổi một cách kỳ cục. Ê, trong lúc các cuaro lao băng băng, bất ngờ một chú cẩu lẳng tử nhào ra đường làm ít nhất hàng chục xe đua đổ lủng chổng. Antonin Aubanel cũng là một nạn nhân bất đắc dĩ trong đám loạn xà ngầu đó. Anh lồm cồm bò dậy sửa lại cái pê-đan phải, không để ý gì tới cái túi tiếp tế ai đó chìa trước mặt.

Anh vẫn loay hoay chỉnh nốt cái pê-đan trong lúc anh bạn đèn hậu Lucien Rollet thò tay bợ lấy cái túi. Cuộc trường chinh lại tiếp tục. Baba vượt đoạn ngầm núi Arly leo lên Uegève và vô cùng ngạc nhiên khi thấy chiến hữu Rollet bám sát anh như bóng với hình. Trời đất, trong đoàn đua Rollet là chuyên gia xếp hạng chót ai ngờ bữa nay sung sức đến thế. Trong nỗi ngạc nhiên đó, Baba cao hứng trở tài thần mã phi như tên bay, lần này Rollet dù cố gắng hết cỡ cũng không đủ thực lực đeo theo nên đành rớt lại xa lắc. Tuy vậy sau lưng Rollet vẫn chưa thấy một bóng ma nào.

Tidou ngồi trên xe chỉ huy mừng hơn bất được vàng. Baba đã đổ đèo Morzine về đích trước Camara người Ý nửa bánh xe và thu ngắn cách biệt với Vantluys Áo chỉ còn 30 giây chẵn.

Đêm đăng quang thật long trọng bởi đoàn đua được nghỉ ngơi ngày mai, ngày nghỉ cuối cùng theo điều lệ giải Thất Lưng Lớn tại Morzine.

Sau khi phần nghi lễ chấm dứt, Ngũ Thám Tử và sói Kafi theo chân anh Baba tới khách sạn tráng lệ Dahu. Anh thở hổn hển.

- Các thủ tục trao thưởng rườm rà quá, anh muốn tắm cho mát mà không được. Các em đợi ở phòng khách nhé, đây là khách sạn riêng của đội GENTIANE đấy.

Baba vừa biến vào trong là ông chủ khách sạn tiến ra. Lũ nhóc thấy ông ta ngăm Kafi không chán mắt. Gnafron bắt chuyện liền:

- Kafi là con sói chứ không phải chó giữ nhà đâu chú ạ.
- Ồ, tôi biết coi tướng sói mà. Các bạn nhỏ là người quen của Aubanel hả?
- Dạ, huynh đệ kết nghĩa từ xưa chú ơi.
- Ơ, thế giữa các chặng đua, tụi cháu ở đâu?

Gnafron lém lỉnh:

- Tụi cháu dùng gót gang hồ trong một cái lều dã chiến ấy, bụi đời mà chú. Nếu không có tụi này theo ủng hộ, còn lâu anh Baba mới lướt gió cỡi mây.

Ông chủ khách sạn cười khoái trá:

- Mấy đứa chịu chơi hết sẩy nhưng còn cô bé xinh đẹp này thì ở ngoài trời không nên đâu. Chú đề nghị dành cho cô bạn các cháu một phòng nhỏ duy nhất còn trống, riêng mấy đứa đực rựa chịu khó dựng lều trong vườn, chịu chưa?
- Hoan hô chú. Hoan hô khách sạn Dahu.

Bảy giờ tối, lũ nhóc và toàn bộ đội GENTIANE bước vào phòng ăn. Như thường lệ, ông bầu Louis Morand lại ngồi cạnh ông bác sĩ Grimaud có bàn tay chuối mắn. Với chiếc áo blu, ông ta giống anh chàng thịt thì đúng hơn. Ông bầu tỏ vẻ hài lòng ra mặt:

- Chiến thuật chặng này khá lắm, Baba ạ.

Cánh cửa phòng ăn bật mở nhường chỗ cho ông René Chauvet, thành viên ban tổ chức đoàn đua lao vào. Khuôn mặt ông ta thất sắc:

- Tôi muốn gặp Rollet, anh ta đâu?

Ông xồng xộc chạy tới phía anh ta.

- Mà bị bể rồi, Rollet ơi.

Chàng cuaro 22 tuổi thường xuyên xếp hạng chót suýt nữa thì rót ly nước cam xuống đất:

- Cái gì?

- Mà còn chối nữa à, phòng thí nghiệm vừa thông báo kết quả phân tích máu và nước tiểu các tay đua. Họ phát hiện trong máu của chú mày một lượng lớn Amphêtamín đủ khiến một con voi bay lên trời.

- Hả? Tôi đâu có xài doping bao giờ?

- Tao không biết. Chỉ hiểu rằng các ống nghiệm đều được dán tên từng cá nhân cẩn thận. Hừm...

Rollet dẫn ly nước xuống bàn:

- Chớ dở trò vu khống, nếu tôi xài Amphetamin thì chiếc áo vàng chằng vừa rồi phải thuộc về tôi. Ông làm ơn kiểm tra lại đi, thậm chí tôi còn không qua nổi ngọn đèn cuối cùng nữa mà.

Từ ông bầu Louis Morand, bác sĩ Grimaud, Aubanel cho đến lũ nhóc, tất cả đều rụng rời. Rollet mặt tái mét.

Morand vỗ vai chàng trai đáng thương:

- Chuyện đâu còn có đó, Rollet. Ý kiến của ông ra sao hả ông René Chauvet?

Vị thành viên ban tổ chức nhếch mép:

- Tôi không thể can thiệp được. Luật là luật. Ngày kia cậu em Rollet đành đứng ngoài làm khán giả thôi.

Rollet găm lên đầu đòn và gục đầu rũ rượi, nước mắt anh làm se thắt tim đám trẻ. Anh đứng thẳng người.

- Cháu về phòng và sẽ về nhà sáng mai, thưa chú Morand. Cháu không thể chịu nổi sự sỉ nhục này được.

Baba cũng đứng dậy.

- Xin phép mọi người, tôi phải về phòng cùng Rollet. Tôi không muốn thấy bạn tôi chịu đựng một mình sự bất công vô lý này.

Trong phòng ăn lúc này các cuaro đã tản mát hết, chỉ còn đám nhỏ đứng như bị trời trồng. Viên bác sĩ nhăn nhó:

- Sao các cháu không ra vườn cắm lều đi?

Tidou nhún vai.

- Cháu cần nghe ý kiến chú Louis Morand.

Ông bầu bưng mặt:

- Rollet là một đứa hiền lành nhút nhát và không có tham vọng. Tôi không tin nó dám xài thuốc kích thích.

Bác sĩ Grimaud cười gằn:

- Trong thể thao bất cứ sai lầm gì đều có thể xảy ra tất. Theo tôi, cậu ta vì không quen xài thuốc kích thích nên đã dùng không đúng, cậu ta nốc một liều quá lớn nên bị bể mánh trong phòng xét nghiệm. Ông quên rằng chặng vừa rồi Rollet leo lên hạng 8 đó sao, cho dù thứ hạng đó không giúp cậu ta thoát vị trí chót. Hà hà, đã bao giờ Rollet hạng 8 một chặng chưa?

Morand ngó người.

- Ờ nhỉ, nhưng... Rollet không tới đến cỡ ấy. Tôi sẽ đến phòng xét nghiệm yêu cầu làm rõ nội vụ đây.

Khi cái bóng cao lớn của Morand bốc hơi, Ngũ Thám Tử chẳng còn chi vương vấn với một đồng thức ăn đã sắp dọn. Chúng thất thế ra bãi cỏ ngoài vườn tìm chỗ dựng lều.

Mady lặng lẽ làm bếp. Lúc dứt thanh củi vào lò, mắt cô bỗng sáng lên:

- Này Tidou, chỉ có bạn là được ngồi xe chỉ huy. Chẳng lẽ lúc Rollet tăng tốc nhờ doping bạn không thấy gì cả à?

Tidou sững sốt, hấn nhắm mắt trong năm giây. Giây thứ sáu, hấn hét lớn:

- Mình hiểu rồi. Mình đã hiểu vì sao rồi. Rollet đã xài mà không hề hay biết trời ạ!

Năm Tia sáng cuối đường hầm

Coi, ngoài vườn gió lồng lộng mà đứa nào cũng thấy khó thở. Sự phát hiện của Tidou khủng khiếp đến độ đám trẻ há hốc mồm.

Thủ lãnh vỗ trán:

- Mady mà không nhắc khéo có lẽ tôi cũng chẳng nhớ ra. Các bạn nghe nè, hồi gần trưa trên lộ trình đường đua bỗng xảy ra một tai nạn quái đản. Khi không một con chó thả rông băng qua lộ làm hàng chục cuaro té lăn kềnh, trong số những người gặp xui xẻo có cả Baba và Rollet. Đúng lúc đó thiên hạ đem đồ tiếp tế đến, tôi hơi ngạc nhiên thấy Baba lo sửa xe chẳng ngó ngang gì tới đồ ăn còn Rollet nhanh nhẩu chụp cái túi mà có người đưa đến tận tay anh ấy.

Guille ngơ ngác:

- Ê, thông thường điểm tiếp tế đặt cố định chứ, ai lại tranh thủ tai nạn xe cộ do chó gây ra để bồi dưỡng gà nhà?

- Chính điểm đó mới là lạ.

Gnafron gục gặc.

- Có lẽ anh Baba đã khám phá sự bất thường ấy nên không nhận đồ ăn, nghĩa là...

Mady chêm vào:

- Nghĩa là Rollet ba chớp ba nhoáng đã ăn lắm đồ tiếp tế của đồng đội, mà cụ thể là anh Baba. Ai chà, trong cái túi đó chứa đầy Amphetamin chắc?

Tidou nhú mày:

- Trong túi có hoa quả khô, phomat, đồ uống... doping chỉ có thể nằm trong đồ uống.

- Rõ ràng có người định hại Baba nhưng không thành, chỉ đáng tiếc Rollet biến thành kẻ thế mạng. Hãy nhớ lại coi Tidou, kẻ nào đã đưa túi thức ăn?

Tidou gãi gáy:

- Lúc đó mình chỉ chứng kiến một đám đông hỗn độn, hình như có cả đám nhà báo quay phim chụp ảnh nữa.

- Hả?

Bản mặt hài hước của Hề Xiếc Gnafron bỗng cực kỳ nghiêm trang. Nó hỏi dồn dập:

- Mày... mày có đưa vô bộ nhớ hai tay nhà báo khả nghi kia không, hai phóng... phóng viên tờ "Sport Flash" ấy...

Tidou thở dài:

- Có tới 5, 6 phóng viên chứ nào phải một, hai mạng. Nhưng tao tin rằng có thể có họ, tao đã theo dõi nhĩ vị đó từ khi xuất phát cơ mà.

- Dám hai gã đó họ nhúng tay vào vụ doping nhằm hại anh Baba.

Guille trầm ngâm:

- Chúng ta không có thì giờ tán hươu tán vượn đâu, cần phải hành động gấp thôi.

Tondu búng tay cái chách:

- Đồng ý. Tụi mình quay ngay lại phòng ăn khách sạn, biết đâu ông Louis Morand đã trở về đó.

Tại khách sạn, không khí rầu rĩ bao vây tất cả mọi người. Đám trẻ không gặp Rollet, chúng chung hững hờ Antonin Aubanel ngồi kế một chiếc ghế trống.

Tidou thu hết can đảm bước tới ông Louis Morand đang xúc đồ ăn với chiếc đĩa trên tay.

- Cháu xin lỗi đã quấy rầy chú.

- Sao, có gì nói đại đi.

- Cháu và chú đều ngồi trên xe, đúng không? Chú không quên sự kiện té xe các cuaro gần điểm tiếp tế Albertville chứ, lúc đó cháu nhớ rõ rằng cái túi tiếp tế người ta chìa cho anh Baba đã lọt vào tay anh Rollet một cách ngẫu nhiên trong lúc lộn xộn. Tại sao chúng ta không nghĩ rằng cái túi ấy chứa Amphêta-min?

Louis Morand chơi với:

- Ờ... ừ há, sau khi nhận cái túi bất ngờ đó, Rollet hầu như được tăng cường sức mạnh. Cậu ta đã chạy song hành với Baba bằng một tốc độ phản lực, ồ là là...

Ông bầu bật dậy như lò xo nén:

- Mẹ kiếp, thế mà Rollet bị đẩy vào chân tường. Không, chúng ta phải lên phòng an ủi cậu ta.

Ông bầu, ông bác sĩ và Tidou bước lên cầu thang, mấy thám tử nhóc ở lại với Kafi.

Rollet nằm thừ trên giường, mắt đỏ ngầu. Khi thấy mọi người bước vào, anh chống tay ngồi dậy:

- Quý vị muốn gì?

Louis Morand giải thích:

- Cháu có thể là nạn nhân oan uổng trong vụ doping bắn thủ này thôi, chúng tôi đã nắm một tia sáng nhỏ từ chuyện tai nạn tập thể do con chó gây ra gần Albertville.

- Thực hả chú, vậy là cháu sẽ được minh oan ư?

- Ừm, trước hết tôi cần biết cậu có thực sự bị té xe không đã.

- Có, thưa chú. Cháu là kẻ lên yên nhanh nhất sau khi nhận một túi đồ tiếp tế.

- Ai đưa túi đồ?

- Một hình người mặc đồng phục xanh đậm của đội chúng ta.

- Á à...

- Cháu còn nhớ người đưa tiếp tế do dự dang co cái túi trong tay cháu nhưng cháu giật phắt. Cháu nghĩ rằng bất kỳ ai trong đội GENTIANE cũng như cháu thôi, cùng dân ta cả mà.

- Cháu đã xài hết thức ăn trong túi hả Rollet?

- Dạ, ít ra là cháu uống cạn biđông nước chanh.

- Nước chanh có vị bình thường chứ?

- Cháu cảm giác hơi đắng, thưa chú.

Ông bầu Morand quay sang Tidou gật gù:

- Tôi không giận cháu phá đám bữa ăn của tôi hồi nãy đâu, cháu đã cứu Aubanel lẫn Rollet đấy.

Ông quàng vai Rollet âu yếm:

- Chú mày chỉ là nạn nhân thế mạng, cái túi đó đáng lẽ dành cho Aubanel bởi nó chứa đầy Amphetamin trong biđông. Chính vì thế tôi quyết định: sáng mai chú mày khoan về nhà để chúng ta làm sáng tỏ nội vụ.

Rollet nhồm dầy kêu lên:

- Vậy đó, rõ ràng cháu không tự “xạc” cái của nợ ấy. Cháu sẽ có thể tiếp tục vòng đua.

Ông bác sĩ kìm bớt hy vọng của anh.

- Khoan đã, vụ điều tra này mất thời gian đấy. Nhưng không phải là không làm được.

Baba hoàn toàn sống sờ. Bàn tay anh vuốt mồ hôi trong tay Tidou. Anh lẩm bẩm:

- Quả là một trò dễ tiện.

Tidou nói nhỏ:

- Em xuống nhà đây, các bạn đang chờ.

Lúc ba người lên phòng Rollet, Gnafron tà tà tụt lại phía sau và tót xuống cầu thang canh me những kẻ nào dòm vô cửa sổ phòng ăn. Khi các chiến hữu vẫy tay rồi rít, cu cậu mới bước lại, mặt lộ vẻ quan trọng:

- Vừa rồi hai cha nội nhà báo vào khách sạn Dahu đó.

Mady nói:

- Có thể là tình cờ thôi. Đây là khách sạn độc quyền của đội GENTIANE, chỗ của cánh nhà báo bên khách sạn Beauregard cơ.

Tidou nhìn Nữ Tiên Tri:

- Mady này, có lẽ bạn cần ngoại giao với ông chủ nhà Dahu chút xíu.

- Mình hiểu...

Cô bé thăm dò chưa tới mười phút đã có báo cáo:

- Gnafron nói đúng. Đám nhà báo không có phòng ở Beauregard bèn di tản qua đây. Vì tấm lòng yêu mến thể thao, ông chủ hiểu khách của khách sạn Dahu đã bố trí cho họ ở căn nhà vườn thuộc phạm vi khách sạn ông ta.

Tidou. hết sức hài lòng:

- Ông chủ khách sạn này vô tình làm một cộng tác viên đắc lực của chúng ta.

- Sao?

- Mà chậm hiểu vậy Gnafron. Đây là đòn tương kế tựu kế, chúng ta đỡ mất công theo dõi đối tượng mà tự đối tượng dẫn xác đến. Thế nhé, đêm nay tụi mình tha hồ chiếu tướng căn nhà vườn.

- Ô kê, mình sẽ cắm lều ngay trước mũi của họ.

- Không được, lộ mất. Chà, bây giờ mấy giờ rồi nhỉ?

- Tám giờ rưỡi.

Tidou rồn rảng:

- Vậy Mady về phòng nghỉ đi, dù sao cánh nam nhi dễ hành động hơn.

Cô bé lắc đầu quấy quậy.

- Mình muốn tham quan chỗ cắm lều tối nay cái đã.

Đám trẻ nối đuôi nhau về sào huyết lộ thiên. Không hiểu sao Tondou bỗng thông minh đột xuất, nó gãi như điên vào cái đầu trọc dưới vành mũ bêrê.

- Ê, lý do gì chúng ta không nghiên cứu những tấm ảnh chụp vụ ngã xe chó, tôi nghe Tidou nói rằng mấy ông nhà báo chụp hình lia lịa mà.

- Đúng thế, nhưng lấy ảnh ở đâu ra?

- Sáng mai thế nào báo chí cũng đăng. Chúng ta chỉ sưu tầm tấm ảnh nào liên quan đến cái túi.

- Mày nhay đó, Tondou ạ.

Tại căn lều, Mady vén bạt nhìn ra ngoài quan sát thật cẩn thận. Ngôi nhà vườn nằm chình ình trong góc tối tuy nhiên vẫn trong tầm nhìn của bọn nhóc. Cô khẽ tặc lưỡi:

- Các nhà báo chưa đi ngủ, bằng chứng là đèn còn sáng kia kìa. Tôi đề nghị các bạn canh chừng những kẻ khả nghi đêm nay, phần tôi sẽ chịu trách nhiệm vào sáng mai, khi thức dậy sớm.

Chẳng đứa nào phản đối bởi ai cũng mệt đừ đừ. Ba thằng Guille, Gnafron, Tondou bám đoàn xe quảng cáo gào thét muốn dứt hơi nên rúc vô túi ngủ đầu tiên. Tidou tiễn Mady về phòng nhỏ. Hắn trở về lều với vô số câu hỏi quay cuồng trong đầu, trong đó có một câu quan trọng nhất: *Phải chăng tên đưa cái túi Amphetamin là một cổ động viên cuồng tín của đội COQUELICOT tính hại Baba để bảo vệ thần tượng Vantluys áo vàng của đội này, hay y chỉ là một con rối bị giật dây bởi các tay đầu nậu lớn hơn.*

Hắn ngả lưng xuống chưa được nửa tiếng đồng hồ thì Kafi gừ gừ. Không chần chờ, Tidou giục mắt lồm cồm bò dậy. Kafi quả là một con chó tuyệt vời, nó chỉ gừ gừ khế trong cổ họng thành thử các đối thủ bị theo dõi đổ mà nghe. Coi, từ trong căn nhà vườn đèn đóm lập lờ, hai bóng đen bước ra lao vọt vã xuống mặt đường nhựa.

Hai cái bóng tiến thẳng đến bến nước, chúng vừa đi vừa nói chuyện không sợ bị nghe trộm nhờ tiếng suối Dranse âm ỉ hơn nhiều. Tidou thấy chúng chui tọt vào một quây rươi.

- Một quán ban đêm!

Núp ở bên này ngó sang, Tidou bật thốt lên trước đám đông lồ lộ trong quán nhậu. Hắn chỉ cần đảo mắt liếc sơ cũng điểm danh toàn là dân tứ xứ, ngoài một số nhân sự quen mặt thường thấy tháp tùng đoàn đua như bác sĩ, thợ máy, nhân viên quảng cáo sản phẩm ăn ké, còn kỳ dư là những tay anh chị có bản mặt... ngẫu hằm.

Tidou kéo Kafi lại sát hần hơn. Từ chỗ tối om này, hắn nhận ra hai cái bóng, nói đúng hơn là hai cái bóng đã hiện hình thành hai tay nhà báo vừa ngồi xuống chiếc bàn bên cửa sổ. Họ vừa ngấm thác nước vừa rù rì với một người đàn ông lạ mặt:

- Phải áp sát mục tiêu thôi...

Tidou liều mạng băng qua đường. Hai thầy trò Kafi ngồi thu lu dưới thành cửa sổ không một tiếng động. Hẳn nghe họ nhắc đến tên Baba trong cuộc trò chuyện.

Đúng lúc hần bốn chôn nhất thì từ chiếc bàn ba người, một giọng cộc lốc phát ra:

- Tôi bảo đảm nó sẽ không kết thúc vòng đua tốt lành đâu.

Tidou thót tim lại, nhưng những lời nói sau quá nhỏ khiến hần không nghe được nữa.

Tidou nép vào tường bởi hai nhà báo đã đứng lên lò dò ra khỏi quán. Ê, họ còn đi đâu vậy? Hai vị người lớn còn đi tới một chiếc cầu hẹp rồi mới chịu đảo ngược về căn nhà vườn. Kể từ lúc đó, đèn trong nhà tắt ngấm.

Bây giờ thì hai thầy trò Tidou đã rúc vào lều. Hần xoa đầu sói Kafi, thở mạnh:

- Mà nghe đó nhé, chúng đã dọa anh Baba sẽ không kết thúc vòng đua tốt lành đâu.

Cuối cùng hần ngủ thiếp đi trong sự bảo vệ của Kafi.

Phiên họp chớp nhoáng buổi sáng của đám trẻ đầy sóng gió. Mỗi thành viên Lục Thám Tử tự thúc đẩy năng khiếu điều tra của mình theo cá tính riêng. Vừa bảnh mắt, nghe xong câu chuyện đêm qua của Tidou, thằng còi Gnafron đã mau miệng:

- Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, hai tên nhà báo bán rẻ linh hồn cho ma quỷ đó đã rập tâm ám sát anh Baba với sự tiếp tay của một gã có thể lực nào đó.

Guille bứt một sợi tóc đỏ thổi bay lên trời.

- Ai có thể lực nhất trong đoàn đua, chẳng lẽ lại là Ban tổ chức giải Thất Lưng Lớn?

Tondu gạt phất:

- Chúng ta đừng tưởng tượng nhiều, hãy khoanh vùng đối tượng lại đi.

Mady bình tĩnh hơn:

- Nếu hai ông nhà báo có dính dáng đến âm mưu hại người thì họ đã chọn một địa điểm vô cùng sai lầm. Ai lại đi hẹn hò chuyện kín tại cái quán bar đông nghẹt người ngợm?

Tidou ngăn người trong vài giây. Hấn dụi giọng:

- Nhưng những lời đe dọa của họ đâu phải đối thoại khời khời...

- Chính vì thế mà bạn cần theo dõi tiếp để lấy sự kiện. Nghe lén chưa phải là bằng chứng để kết tội họ được.

Dù sao Mady cũng có lý. Cô bé chấm dứt cuộc đấu khẩu bằng sự bực bội:

- Ông chủ khách sạn bố trí cho mình căn phòng nhỏ sát phòng ông bác sĩ béo lùn Grimaud. Thú thật, mình không có cảm tình với ông thầy thuốc xoa bóp đó chút nào. Tối qua mình có ghé vào phòng anh Baba, anh có vẻ nản lắm. Anh ấy nói: "Hôm nay là Rollet, ngày mai là đến lượt anh". Tụi mình phải lên dây cót tinh thần cho anh ấy mới được.

Bữa điểm tâm thật ngon lành dưới bàn tay nội trợ của Mady. Guille tằm tằm:

- Con gái nấu nướng có khác, ngon hơn Bistèque nhiều.

Gnafron duỗi dài chân trên cỏ, xoa xoa mớ tóc rối:

- Chắc chắn, ăn cho lẹ rồi bay vô điểm báo sáng nay, các vị ơi.

Có một điều cần công nhận là báo chí phục vụ cho vòng đua nước Pháp bán đắt như tôm tươi. Cả một hệ thống cạnh tranh giữa các tờ Equipe, Paris Sports, Le Tourral des Sports, Olympic, Sport Flash... với phương tiện truyền thông tối tân và các phóng viên xông xáo nhất làm lũ trẻ hoa mắt. Chúng thanh lọc ngay các tờ báo không chụp ảnh vụ ngã xe gần Albertville mà chỉ tập trung quanh những tấm hình có liên quan đến Baba cho gọn.

Tondu chứng minh mình có cặp mắt tinh tường hơn ai hết. Nó reo lên.

- Ngó tờ Olympic kìa!

Bốn cái miệng há hốc. Trên trang đầu tờ báo chụp rành rành vụ té xe, dính luôn vài cuaro đang gượng gạo đứng lên, trong đó hình ảnh anh Baba co chân sửa lại bàn đạp rõ mồn một.

Tidou lắc đầu:

- Không thấy Rollet lẫn cái túi. Kiểm tờ khác coi.

Guille cầm tờ Sport Flash trên tay. Nó lật qua trang trong và la oai oái.

- Là lá la, một tấm ảnh bá cháy con bọ chết.

- Hả?

Năm cái đầu chụm lại. Ái chà, bức ảnh chụp vụ ngã xe ở một góc độ khác. Đây này, các cuaro đều đứng lên hết, bên cạnh một tay đua nhả như khỉ là... Rollet chứ còn ai. Ờ, anh đang giật mạnh một cái túi chứ sao.

Gnafron rù rì.

- Tấm hình này chụp sau tấm hình trên tờ Olympic khoảng 6 giây đúng.

- Sao mà biết?

- Thậm chí tao còn biết ai đã chụp nó nữa, Guille ạ. Ảnh đăng tờ Sport Flash thì chỉ có hai tay nhà báo mà tụi mình đang bám đuôi thôi.

Tondu nghiêng răng:

- Túc thiệt, quý vị nhìn xem thằng ranh con đưa cái túi kia, bản mặt choai choai dễ ghét của thằng đó đâu có trong đội GENTIANE chứ. Nó không hơn tuổi tụi mình nghe, sao không phải là một trong hai phóng viên Sport Flash hả?

Tidou gãi cằm:

- Chắc hẳn thằng lộ mặt trong hình không có trong nhân sự đội đua, tao thề như vậy. Có thể là một đứa đánh thuê cho hai tay nhà báo, hừm, cu cậu cố tình mặc quần áo xanh đậm để đánh lừa Baba và Rollet đây mà. Nhưng bộ quần áo quá rộng so với nó.

- Nó trá hình làm một nhân viên tiếp tế, cho dễ trà trộn.

Mady trầm ngâm:

- Có thể hai vị phóng viên không liên quan đến vụ doping.

- Sao?

- Quá dễ hiểu, những kẻ có âm mưu không đại gì trình diện tấm ảnh tố cáo mình trên tờ Sport Flash.

Giả thuyết của Nữ Tiên Tri làm cả đám... mất hứng. Gnafron chống chế:

- Lỡ họ chơi cao thủ thì sao. Trước độc giả họ hoàn toàn sạch sẽ khi đăng tấm hình này, mọi thứ đã có thằng nhãi đưa túi hứng chịu hậu quả.

Tidou cắn môi.

- Có hai vấn đề ở đây. Thứ nhất, chưa chắc tấm ảnh chụp vụ té xe lộn xộn này do hai nhà báo mà chúng ta đang theo dõi là tác giả. Thứ hai, cho dù nhị vị phóng viên đó không can dự đến vụ doping vừa qua thì cũng sẽ nhúng tay vào việc hại anh Baba sắp tới. Cuộc thám thính của tôi đêm qua là bằng chứng cụ thể nhất. Chỉ đáng tiếc là tôi không nhận diện được gã lạ mặt trong bóng tối nhá nhem.

Guille hồn nhiên chưa từng thấy:

- Vậy mình tính sao đây?

- Trước tiên chúng ta quay về khách sạn Dahu.

Cách bến nước vài trăm mét, khách sạn Dahu cheo leo trên sườn núi đón bước chân Ngũ Thảm Tử bằng bề ngoài yên tĩnh lạ thường. Sóng gió chỉ dữ dội khi lũ nhóc mở cửa phòng ăn. Bên trong phòng, lần này có mặt Rollet. Có lẽ anh ta đã kịp tiêu hóa mớ Amphetamin trên trời rớt xuống... miệng.

Tidou kè kè xấp báo thể thao trên tay khiến ông bầu Morand phải phát ghen.

- Các cháu nhanh tay hơn tôi nhiều đấy.

- Dạ, chuyện cần mà chú. Tối thiểu tụi cháu cũng tìm ra một tấm ảnh đáng xem.

Hắn bày xấp báo trên bàn và chỉ tay vào tấm hình trên tờ Sport Flash:

- Chú và hai anh Baba, Rollet coi nè, thằng mặt mũi láu cá kia là ai?

Rollet kêu lên:

- Đúng là nó. Nó là thằng chìa cho tôi cái túi tiếp tế, rõ ràng nó tỏ vẻ rất khó chịu khi cái túi bị tôi giằng lấy.

Baba ngớ ngàng:

- Chú Morand ạ, thằng lỏi con đâu có trong đoàn mình.

Morand gật đầu:

- Không hề có. Nhưng tại sao nó có đồng phục xanh đậm của các cuaro?

Rollet vỗ mạnh tay xuống bàn.

- Chúng ta có thể biến tia sáng cuối đường hầm này thành... mặt trời đó. Thằng quỷ sứ ấy chắc chắn là dân Albertville, tại sao chúng ta không liên hệ với chính quyền địa phương hả chú?

- Không còn thời gian nữa, Rollet ạ.

- Chú nói sao?

Morand dứt khoát:

- Chú sẽ không bỏ rơi cháu đâu Rollet. Bây giờ tao cần chú mày và Baba đi với tao đến khách sạn Parador. Chúng ta cần phải trình bày việc động trời cho sếp lớn. Bức ảnh này sẽ giúp chúng ta làm rõ.

Sếp lớn của vòng đua nước Pháp đóng đô tại khách sạn Parador ư? Ngũ Thám Tử chẳng thấy nhẹ người chút nào, cả lũ ra vườn chờ đợi trong nỗi hồi hộp. Tondu gãi cái đầu trọc dưới mũ bêrê.

- Những tay lãnh đạo sợ bút máy động rừng không đại gì can thiệp ba cái chuyện lẻ tẻ đâu.

Mady buồn thiu.

- Nếu thế thì tội nghiệp Lucien Rollet quá.

Mọi chuyện quả đúng như dự kiến của thằng Giác Đấu. Baba vẩy tay kêu đám trẻ lại mặt ỉu xiu.

- Sếp lớn không tin bức ảnh là một tang chứng tố cáo, các em ạ. Ông ta cũng không tin những nhà báo thể thao uy tín lại sắp xếp một âm mưu hèn mạt vậy. Tuy nhiên ông ta cũng hứa là sẽ làm sáng tỏ vụ này bằng hết sức mình

Hề Xiếc điên tiết. Nó co tay thành nắm đấm:

- Tụi này thế sẽ lột mặt bọn ném đá giấu tay ngay đêm nay.

Sáu Kẻ phản bội

Đã hết buổi sáng. Năm thám tử nhóc đều muốn phanh phui vụ này bằng mọi giá để cứu anh Rollet và cũng để khích lệ anh Baba đang ngày càng bị ảnh hưởng bởi việc bị loại. Anh lo lắng cho bạn, cho cả bản thân mình. Trưa nay anh rất khó nhọc mới nuốt nổi suất ăn. Anh nghĩ rằng người ta có thể trộn cái gì đó vào bát của mình.

Nhóm bạn đồng hành ngồi bàn bạc. Mady khai hỏa:

- Kiểu này Baba khó chiến thắng được. Chặng sau là đua tốc độ rồi, chặng này anh ấy phải chinh phục núi Avoriez, nếu chúng ta không khai thông bế tắc này, đương nhiên anh ấy sẽ thất bại.

Tidou ngập ngừng:

- Tôi đang thắc mắc vì sao thằng phải đưa túi đồ kia lại có áo quần màu xanh đậm của đội GENTIANE, điều này lạ quá phải không?

Gnafron cười lạt:

- Sẽ chẳng hề lạ nếu trong đội có nội tuyến.

Tondu gãi cái đầu trọc:

- Nội tuyến ở đây chỉ có thể là hai tay nhà báo. Họ nhân danh phóng viên săn tin trà trộn vào hậu trường các đội, từ đó việc chôm chĩa một bộ đồ treo hờ hênh dễ quá chùng chùng.

Guille tán đồng:

- Chính vì thế tội mình không được rời mắt khỏi căn nhà vườn bữa nay. Tôi sẽ đảm nhiệm việc bám sát bọn họ. Các bạn chỉ cần lo khẩu phần ăn một người là mình thừa sức canh me họ đến tận tối.

Mady cười khúc khích:

- Yên tâm đi, bánh mì xúc xích tha hồ.

Cô bé giao khẩu phần... phục kích cho Guille. Ngay lập tức cu cậu bốc hơi trong đám cỏ cao lút đầu.

Mady lại nhoẻn miệng cười.

- Mình sẽ xung phong làm nhân viên phục vụ để nghe ngóng tin tức, ông chủ khách sạn đã đồng ý vấn đề này, các bạn nghĩ sao?

Tidou nheo mắt:

- Làm một cô hầu bàn giả danh thì quá tốt chứ sao.

Thế là thêm Mady biến mất. Trên thảm cỏ xanh chỉ còn lại ba mạng và con sói. Tidou chưa kịp phân công nhiệm vụ thì nghe tiếng Kafi gầm gừ. Hắn giật bắn mình:

- Nhị vị nhà báo mò khỏi nhà kia, vậy mà không nghe thằng Guille huýt sáo báo hiệu.

Tondu nhăn nhó:

- Chắc nó rúc vô bụi làm thơ con cóc rồi.

- Thấy kệ nó, tụi mình bám gót họ lệ lên. Mà y và Gnafron phụ trách gã mập trẻ tuổi, tao sẽ lo tay đeo máy ảnh.

Ba đứa tạt vô gốc cây khi địch thủ quay đầu chiếu tướng. Vì thế chúng vẫn đeo dính hai kẻ khả nghi mà họ chẳng hề hay. Coi, hai gã băng băng qua suối Dranse, vọt qua luôn quán rượu và tới thẳng khách sạn Champs Fleuris.

- Hừm, họ vô trong đại sảnh rồi.

Gnafron suýt nữa thì nhào theo, nhưng Tidou đã cản nó cấp tốc:

- Cứ chờ đây đã, có thể chúng hẹn với gã đàn ông bí mật mà tao theo dõi đêm qua.

Quả nhiên một lát sau, ba cái đầu người lớn lấp ló ở ban công tầng ba khách sạn. Tidou như bị mắc nghẹn:

- Trời đất, đúng là tên hôm qua kia. Cái tướng phốp pháp của y có bịt mắt cũng đổ nhìn lộn.

Bộ ba dựa tay vào ban công chỉ trở về khách sạn Dahu. Tondu kêu khẽ:

- Mà y có đem máy ảnh chứ Tidou? Chụp bọn chúng một pô đi.

- Ô kê, xong bég!

Tidou thụt lùi ra sau sử dụng hai chiến hữu làm khung hình chơi một pô lên ban công. Hắn thì thầm:

- Tao cảm giác bá phát đó. Núp đây nhé, tao vọt lại tiệm chụp hình.

Chưa đầy mười phút sau, Thủ lãnh Tidou trở lại mặt mày tươi rói.

- Ông chủ tiệm ảnh hẹn 6 giờ chiều lấy hình. Ông ta cứ tưởng tao là phóng viên nhiếp ảnh của đoàn đua, ha ha...

Tiếng cười hắn ngưng bật bởi Gnafron đã cất giọng:

- Mà y biết cái khách sạn mà hai gã nhà báo cà chớn vừa chui vào không? Một người đi đường báo cho tao và Tondu biết đó là nơi trú ngụ của đội COQUELICOT. Vậy là rõ.

- Rõ cái gì?

- Trời ạ, trong đội COQUELICOT có anh chàng Vantluys đang mặc áo vàng. Anh chàng này chỉ ngán anh Baba của tụi mình thôi, đúng không?

- Đúng.

- Nghĩa là hai gã phóng viên đồng lõa với một tên nào đó trong đội COQUELICOT để gây tội ác.

Cuộc thăm viếng doanh trại đội đua kình địch kết thúc. Ba thám tử mini định rút lui bất ngờ từ ban công tầng 4 có bốn cái bóng hiện ra. Tidou ngớ người.

- Hai phóng viên, một tên phốp pháp và thằng cha tóc vàng lợt. Ma quỷ ạ, tao có nhìn lắm không Tondou, gã tóc vàng lợt hình như là Vantluys.

- Chính thị là anh ta. Mọi tờ báo hôm nay đều đăng hình tay đua đoạt áo vàng ở góc bìa.

Trời lúc này nắng như thiêu như đốt. Bốn cái bóng trên lầu cao biến mất, một lát sau đám nhóc chỉ thấy hai gã nhà báo từ tiền sảnh khách sạn bước ra. Coi, hai gã đi như chạy về hướng bưu điện.

Gnafron nói như reo:

- Chắc chắn chúng đi gọi điện thoại báo tin cho đồng bọn. Tao bám theo mới được.

Tidou ngăn lại.

- Không cần thiết, Hề Xiếc. Tụi mình sẽ có tấm ảnh 6 giờ chiều nay. Trước sau bọn họ cũng quay lại căn nhà vườn cho xem.

Tidou đoán trúng phóc. Từ bưu điện, hai tay phóng viên hối hả quành lại ngôi nhà hiu quạnh mà ông chủ khách sạn tốt bụng đã bố trí. Đám trẻ đuổi theo bén gót.

Hề Xiếc nói nhỏ:

- Chẳng hiểu thằng Nghệ Sĩ ngừng làm thơ con cóc chưa?

Giác Đấu cười hì hì.

- Tụi mình đã xích con Kafi tại cột lều để phụ Guille mà.

- Ô, tao chỉ sợ con sói mê thơ quên luôn việc canh gác.

Ba thằng lướt qua bụi rậm cười thầm khi thấy cặp mắt thằng Nghệ Sĩ tóc đỏ mơ màng.

- Suyt, Guille ơi...

- Ô, các bạn di trình sát về đó hả, hồi này Mady có hỏi thăm đó. Phần tao chưa thấy gì cả.

- Cám ơn nghe. Ngồi đó gặm bánh mì đi. Tụi tao vô khách sạn đây.

Hai tên nhà báo lúc này có nhớn nhơ trước mặt, đám nhóc cũng bất cần. Tư liệu thu thập thế là đủ. Ba đứa bay vào cửa chính phòng ăn lớn ; và sững sờ lúc tái ngộ Mady. Thánh thần ơi, bữa nay Nữ Tiên Tri ngộ nghĩnh cực kỳ, cô bé thay chiếc quần jean bụi đời bằng bộ váy đen lịch sự quần tạp dề ngang bụng coi duyên dáng hết biết.

Tidou là thằng đầu tiên hoa mắt chứ còn phải hỏi. Hắn áp úng:

- Hồi này...

- Ủ, hồi này mình định hỏi Guille xem các bạn đi đâu về trễ thế?

Tidou kể lại có sự. Cô bé nhíu mày:

- Vậy thì mình sẽ để ý hai ông nhà báo đó kỹ hơn.

- Không cần thiết, Mady. Chuyện đó đã có Guille lo liệu, bạn cứ làm ngon lành nhiệm vụ tiếp viện cho đội GENTIANE là quá đủ rồi.

Sau khi ăn trưa, Guille báo cáo:

- Căn nhà vườn vẫn kín như bưng. Tôi và Kafi có quay vòng vòng bên ngoài cách mấy cũng chẳng ghi âm được câu nào cả.

Gnafron trợn mắt:

- Xạo hoài, hai tên đó đã thoát bằng cửa sau, hiểu chưa. Chúng vờ vĩnh đến phỏng vấn Vantluys để ngụy trang cuộc gặp gỡ với tay chủ mưu tội ác. Thậm chí chúng còn tranh thủ ghé bưu điện "Fax" bài vở về tòa soạn, thế mà bạn chẳng hay biết gì hết.

Guille thọc tay vào túi quần.

- Vậy à?

Tondu hết ý kiến, nó lăm bằm:

- Muốn nhận diện kẻ thứ ba trên ban công, chúng ta cần có tấm ảnh. Ái chà...

Tidou cũng sốt ruột không kém.

- Chờ đến tận 6 giờ chiều lâu quá ha.

- Tao hiểu, nhưng chẳng lẽ mình bó tay ngáp dài ư, trong khi sinh mạng anh Baba được tính từng giờ từng phút.

- Chúng ta đừng tự làm cho mình nhức đầu. Tao nghe ông bầu Louis Morand nói 2 giờ chiều nay toàn đội đua sẽ lên đường kiểm tra con đường núi Avoriez trên độ cao 1800 mét

để chuẩn bị chặng đua ngày mai. Kể cả Rollet và Aubanel.

Đến ba giờ chiều, đội đua lên đường. Nhóm bạn đồng hành nằm lăn trên cỏ, dưới bóng cây. Lúc sau thằng còi không chịu được. Nó lên tiếng:

- Này Tidou, cứ ra tiệm chụp hình đi. Có thể xong rồi đó.

May mắn thay, mấy tấm ảnh đã rửa xong. Đám trẻ không dám mở phong bì đựng tấm ảnh 18x24 tại chỗ mà rạo rức phi về sân vườn. Còn phải hỏi, Gnafron hú Mady vang dội.

- Ú ù Mady, có việc cần.

Cô bé xinh đẹp trong bộ váy xúng xính biết ngay là có chuyện vội vàng buông chén đĩa phóng ra. Tidou náo nức mở phong bì, năm đứa bàng hoàng trước chân dung gã lạ mặt mờ mờ ảo ảo. Mady thở dài:

- Bạn chụp đỡ ẹc Thủ lãnh ạ:

- Tại... tại xa quá, tận ban công tầng 3, trong khi máy ảnh tụi mình không có tele.

- Tuy nhiên vẫn có cách giải quyết trở ngại này, quý vị vô lễ trước đi, mình sẽ quành lại mượn ông chủ khách sạn chiếc kính lúp.

Một lát sau trong căn lầu tạm bợ, nhân dạng kẻ thứ ba lồ lộ dưới kính lúp qua hàng rìa mới xén và cái nơ buộc cổ. Tất cả chỉ có vậy.

Tidou uể oải:

- Gã giống một con người, có vậy thôi.

Mady an ủi:

- Đừng buồn Tidou, thế nào ông Louis Morand cũng nhận diện được tên lưu manh này cho coi. Giờ mình xin kiếu từ nghe, còn một đồng bát đĩa trong nhà bếp chưa có ai rửa.

Bốn thằng nam nhi chán chương nằm dài trên cỏ than thở gần một tiếng đồng hồ. Trời ạ, thời gian thì trôi tựa tên bay trong khi cả lũ dù đã nắm khá nhiều chi tiết mà vẫn lệt đệt giậm chân tại chỗ.

Bọn chúng đang tuyệt vọng thâm thẳm thì Mady lại xuất hiện:

- Ê, làm gì mặt khó coi vậy các bạn?

- Buồn, Mady à. Tốn công theo dõi chụp hình cũng như không.

Mady cười bí ẩn:

- Bạn còn giữ tờ Sport Flash không hả Tidou?

- Còn...

- Đưa mình mượn gấp. '

- Sao Mady?

- Hy vọng mình sẽ phát giác một bí mật trong tấm ảnh đăng báo.

- Trời đất!

Tờ báo được trao cho Mady chớp nhoáng. Coi, cô bé lặng lẽ rút lui không nói một lời.

Điều làm Ngũ Thám Tử hài lòng nhất là phái đoàn cuaro dưới sự hướng dẫn của ông bầu Louis Morand đi tập về mà không gặp biến cố nào. Dĩ nhiên đám trẻ nhờ ông ta kiểm tra giùm ba nhân sự “đáng ngại” trong tấm ảnh.

Louis Morand cau mày:

- Lạ nhỉ, kẻ thất nơ ở cổ và có bộ ria con kiến này là Fauher, biên tập viên báo Paris Sport. Theo tôi thì ông ấy là một con người đầy uy tín và chưa bao giờ nhúng tay vào việc bẩn thỉu. Riêng hai tay mà tụi cháu gọi là “nhà báo” thực chất chỉ là hai cộng tác viên của tờ Sport Flash đã 10 năm nay. Một người tên là Lourencin, một người tên Gervais. Họ đã làm gì thế?

Tidou đánh trống lảng:

- À, cháu chỉ thấy họ hay nhậu nhẹt nên chụp pô hình kỷ niệm thôi.

- Nghề báo thường lãng tử mà. Còn trường hợp thằng nhãi ranh tiếp tế thuốc kích thích ở Albertville, sếp lớn của tôi đã gọi điện cho sở cảnh sát Albertville truy tìm giúp, chỉ đáng tiếc là thị trấn tưởng vắng vẻ ấy lại có tới 20.000 nhân khẩu.

- Nghĩa là ngày mai anh Rollet không được tham dự cuộc đua?

- Cháu phải thông cảm là việc mình oan không thể tiến hành trong một buổi được. Vấn đề là Antonin Aubanel của các cháu cũng đang bị dao động dữ dội. Chú chỉ lo cậu ta bỏ dở chặng đua.

Buổi tối lữ nhóc đưa nào ruột gan cũng nóng như có lửa đốt. Thế là bao nhiêu công lao điều tra gian khổ giờ trở thành công dã tràng. Theo lời ông bầu thì gã thất nơ Fauher là một con người đáng kính, nếu ông ta thực sự đáng kính như thế cơ sao hai tên Laurencin và Gervais lại thập thò lén lút như ăn trộm đến gặp mặt?

Tondu ôm đầu.

- Chuyện này có gì khó hiểu đây.

Tidou buồn thiu:

- Tao thì quan tâm đến Baba. Ngày mai phải leo núi ngay từ vạch xuất phát, vậy mà anh ấy hoang mang kinh khủng.

Gnafron bẻ những ngón tay răng rắc:

- Hồi nãy mày vào thăm, anh ấy nói thế nào?

- Baba chỉ cười gượng gạo chứ không nói gì. Tuy nhiên cuối cùng anh ấy cũng tiết lộ về một chiếc xe đạp thuộc loại siêu nhẹ, vũ khí bí mật của anh ấy trong chặng đua ngày mai. Anh ấy nói rằng cho dù tinh thần có xuống dốc thì chiếc xe bá cháy đó cũng tự động... leo dốc chiến thắng.

- Có ai nghe được tin đó không Thủ lĩnh?

Tidou trợn mắt.

- Ngồi kể tao nghe kè là ông bác sĩ béo lùn! Grimaud. Ông ta là người nhà của đội GENTIANE mà.

- Hừ, chưa chắc.

- Tao nghe Grimaud tuyên bố: Baba là cuaro vĩ đại nhất mà ông ta từng săn sóc, con người bách thắng không sợ những đòn đâm san lưng bao giờ.

- Hừ, ông ta nịnh giỏi ghê. Baba phổng lồ mũi là bỏ xác sa tràng đó.

Đúng 9 giờ rưỡi tối, đám trẻ lục tục rời khỏi bàn ăn. Nàng hầu bàn giả dạng Mady rượt theo các chiến hữu.

- Ê này!

- Có sáng kiến gì mới hả Mady?

Cô bé xoa đầu con Kafi:

- Có đó. Hãy đợi mình ngoài vườn nhé.

Mười phút sau, Mady lại khỏe mạnh trong chiếc áo thun và chiếc quần Jean bạc phếch. Cô bé tươi như hoa đồng cỏ nội:

- Vào lều đi anh em, Tidou bật đèn pin giùm mình.

Cô bé mở trang báo có ảnh thang “oắt con” cùng Albertville ra cực kỳ từ từ.

- Úm bala, hô biến!

Gnafron nôn nóng:

- Phép lạ đâu Nữ Tiên Tri?

- Nhìn cho kỹ bộ đồ xanh đậm của nó đi.

- Nhìn muốn nổ đom đóm mắt này giờ. Thì bộ đồng phục đội GENTIANE chớ nào có gì chớ Hề Xiếc. Thằng lưu manh này vừa nhi vừa nhỏ con nên bộ đồ rộng phùng phình. Quý vị thấy chưa, bàn tay của nó không thò ra nổi tay áo.

Guille chặt lưỡi:

- Vậy mà cũng sáng kiến. Chính tụi mình đều đã đánh giá là thằng nhãi được một kẻ đạo chích chôm đồ cung cấp đồng phục chứ sao.

Mady vẫn không nao núng.

- Nhưng bộ đồ quá khổ thể này thuộc quyền sở hữu của ai trong đội GENTIANE hả?

Bốn thằng con trai ú ở không thể trả lời. Mady rút kính lúp mượn từ trước của ông chủ khách sạn Dahu soi lên cánh tay áo thằng “tiếp tế”.

- Ngó kỹ coi, Thủ lãnh!

Mặt Tidou ngó ra:

- Mình không thấy gì đặc biệt cả.

Guille cúi xuống chăm chú. Nó thở mạnh:

- Thấy rồi, phía dưới ống tay phải có một vết dơ.

Nữ Tiên Tri cười:

- Chính cái vết dơ đó là phép lạ để tìm ra thủ phạm.

- Hả?

Cô bé đặt ngón trỏ lên môi dù chung quanh chẳng có ma nào.

- Các bạn hiểu không, ở trong khách sạn Dahu có một người mặc đồng phục xanh đậm mà ống tay phải phía dưới cũng bị vấy bẩn y chang.

Tidou há hốc mồm còn Tondou, Gnafron đều đực mặt.

Mady nói như đinh đóng cột:

- Nghĩa là trong đội GENTIANE có một kẻ nội tuyến.

- Một tên phản bội thì đúng nghĩa hơn.

- Ông bầu Morand vô tình nuôi ong tay áo.

- Nhưng ai vậy Nữ Tiên Tri?

Mady mắt sáng rực:

- Ai là kẻ béo tốt và dũng dũng nhất trong đội trước các biến cố?

Không khí trong một giây trở nên nghẹt thở. Nữ Thám Tử nhìn nhau long lanh. Miệng Gnafron như giãn ra:

- Ông... ông bác sĩ Grimaud ư?

- Chính thị là ông ta!

Tondu Giác Đấu chơi với:

- Hãy tỉnh táo, Mady. Đối tượng của chúng ta là hai tên cộng tác viên từ Sport Flash.

Guille cũng sửng sốt:

- Ông ta là săn sóc viên đầu dính dáng gì đến cuộc đua. Kẻ thù của Baba phải là tay đua Vantluys người Hà Lan đang mặc áo vàng mới đúng.

Gnafron cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng Tidou lại cất giọng quả quyết:

- Chúng ta có đủ cơ sở để nghi ngờ ông ta, rõ ràng ông ta rất khó chịu khi thấy mặt chúng ta. Nào, bây giờ thì Mady làm ơn giải thích đi.

Cô bé chum chim.

- May mà mình được ông chủ khách sạn cho làm phục vụ nên tha hồ sục sạo mọi góc ngách. Mình đã thấy bộ đồ có vết dơ trong phòng Grimaud vì ông ta ở sát phòng mình, vết dơ đó có lẽ là vết lem đầu nhớt nên ông ta chưa có thì giờ tẩy sạch.

Tidou nhú mào:

- Đồng ý thủ phạm có thể là Grimaud, nhưng một cái áo chưa đủ bằng cứ để vạch mặt kẻ phản bội. Ông ta dư sức đổ thừa.

Guille rầu rĩ:

- Ngày mai ông ta dám trộn doping vào đồ tiếp tế hại anh Baba lắm, một săn sóc viên y tế dư khả năng chuyên môn để làm chuyện này. Hèn gì...

Mady trấn an:

- Trò doping trong cái túi cũ mềm rồi Guille, Grimaud sẽ thực hiện phương pháp khác.

- Phương pháp nào?

- Có ba mươi sáu kế để hại người cơ mà. Tội mình cần phải bình tĩnh, trước mặt phòng mình sát vách phòng tay bác sĩ, thành thử đêm nay ông ta nhúc nhích ra ngoài là mình biết ngay.

- Vẫn chưa đủ với một tên cáo già đầu Mady?

Mady cười khúc khích. Cô bé rút ra một cái khăn mùi xoa nhàu nát.

- Đây là cái khăn tay của Grimaud mà mình đã lượm được trong buồng tắm ông ta khi cô hầu phòng thay ga giường. Các bạn nghĩ cái khăn này vô dụng à?

Kafi đột nhiên chồm về phía cái khăn mùi xoa, Mady xoa đầu nó.

- Ô, khoan đã Kafi. Bây giờ mọi chuyện trông cậy vào cái mũi và tài đánh hơi của mày đấy. Nào, mình bàn giao cái khăn cho Tidou đây. Bạn nhớ quản lý nó lẫn con chó nhé.

Bảy Trình sát Kafi

Quái cầu Kafi luôn luôn làm cho bọn trẻ hài lòng. Nó không bao giờ sửa lớn lúc gặp địch thủ mà chỉ gằm gừ trong cuống họng đủ báo động cho các cô cậu chủ nhỏ. Về vụ cái khăn mùi xoa, Ngũ Thám Tử tạm yên tâm nhưng còn kẹt... Mady, chẳng lẽ để cô bé rình rập cả đêm vì tay bác sĩ gian xảo.

Tidou nói sau vài giây ngắn ngủi:

- Mình sẽ vào phòng bạn, Mady ạ. Chính mình chứ không phải bạn sẽ theo dõi bác sĩ Grimaud.
- Một mình bạn không đủ sức chống lại Grimaud đâu, có lẽ cần phải mang theo Kafi cho bảo đảm.

Tondu lắc đầu:

- Không được. Kafi sẽ ở trong lều, sự hiện diện của nó trong khách sạn sẽ gây phiền phức. Chuyện này dễ giải quyết thôi, Thủ lĩnh sẽ giữ cái còi siêu thanh để khi cần thiết thì thổi kêu Kafi.
- Hay lắm, Trọc ạ!

Đám trẻ chia làm hai nhóm. Cặp bài trùng Tidou, Mady rón rén bước vô phòng mini mà ông chủ khách sạn ưu ái dành cho cô bé xinh xắn. Căn phòng chật đến mức chỉ kê gọn chiếc giường, chậu rửa mặt và một cái ghế. Tidou ngồi trên giường bồn chồn.

Giọng Mady tỉnh queo.

- Có tiếng nước chảy bên phòng Grimaud. Ông ta chưa ngủ.
- Cả vùng Morzine vẫn còn thức đây nè. Bạn không nghe thấy tiếng nhạc của đám biểu diễn ngoài trời sao?

Mady thì thào vào tai Tidou:

- Hay gã tìm cách khác?
- Cách nào?
- Mình linh cảm vậy, nhưng mình không phải là thầy bói.

Chúng ngồi sát vào nhau, tay trong tay chờ đợi kẻ thù cho đến tận 2 giờ sáng thì Mady mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tidou cố gắng chống cự lại cơn buồn ngủ. Đúng lúc hần sắp chào thua thì giật mình bởi

tiếng đồng hồ báo thức. Tiếng chuông rò rè do để dưới gối. Hấn lay nhẹ Mady. Cô bé choàng dậy.

- Mady, đồng hồ báo thức bên phòng Grimaud ấy.

- Nó đổ 3 tiếng đúng, nghĩa là mình đã ngủ một tiếng đồng hồ.

Hai đứa cùng áp tai vào tường.

- Có tiếng tra chìa khóa lách cách, Tidou ơi!

- Ừ, đã đến giờ cha nội đó hành động.

Khi tiếng chân Grimaud nhỏ dần là hai đứa phóng tuốt ra ngoài hành lang. Coi, từ trên ban công nhìn xuống mặt đất mọi thứ đều tối om tựa đêm ba mươi. Tidou chứng hửng:

- Xuống tầng dưới, lẹ lên. Đêm nay ai ngờ trăng lặn mất.

Dưới tầng 2 không một tiếng động. Hai đứa phi tiếp xuống tầng trệt mò mẫm cánh cửa nhà bếp.

- Chật chạp, cửa bị khóa kín không sợ lão đầu độc thức ăn của cuaro.

- Mình nghi lão thoát ra ngoài rồi Tidou ạ.

Tidou không còn cách nào khác đành đặt cái còi siêu thanh lên môi.

- U u u u u...

- Í í í í...

Chưa được ba giây sói Kafi đã rít lên thân mật. Ê, lọt lọt theo sau quái cầu là ba thằng thám tử mặt mày xốn xa xốn xác. Mặt Gnafron hệt... thằng Hề.

- Sao hả?

- Suyt, đừng giỡn. Ông ta gô rồi.

- Gô đi đâu?

Thằng Giác Đấu chen vô:

- Hồi nãy tao nghe tiếng “cạch” ở bãi đậu xe rồi sau đó con Kafi gằm gù không ngớt.

Tidou nhướng mày:

- Nghĩa là Grimaud định lấy ô tô à?

- Không. Tao không nghe tiếng động cơ máy nổ.

- Tuyệt lắm. Ê Kafi, ngửi cái khăn mùi xoa của lão rồi hành động đi.

Con sói thì hành mệnh lệnh của cậu chủ nhanh như cắt. Kafi lẹ làng rà mũi sát đất rồi lúi một mạch về bãi đậu ô tô. Thực vô ích, tên bác sĩ xảo quyệt đã tàng hình từ lúc nào.

Thằng Nghệ Sĩ thì thâm:

- Chắc lão cất một cái gì đó vô nệm xe rồi biến. Thuốc kích thích chẳng?

- Ồi, hơi đầu lục lạo trong xe lão để lão vu cáo mình là ăn trộm. Đánh hơi tiếp nào Kafi.

Quái cầu hực lên một tiếng rồi kéo cậu chủ Tidou và các bạn đồng hành về hướng đường cái. Một lũ lỗ nhố như những bóng ma tiến qua chiếc cầu nhỏ bắc sang thung lũng dưới thác nước.

- Khịt khịt...

Đến cuối chân cầu, quái cầu nổi hứng leo tuốt lên ga dưới của đường cáp treo ngang núi. Hề Xiếc giật bắn mình.

- Kafi tội mình đi đầu vậy cà, chẳng lẽ cả đám cùng hứng sương mù trên đỉnh Pleney ư?

Tidou gạt phăng:

- Im đi, mùi Grimaud ở đâu là Kafi ở đó. Tại sao chúng ta phải đu đưa trên trạm cáp, mà không thấy khách sạn Champs Fleuris lờ mờ gần ga dưới sao?

- Ờ há, tao ngu thiệt. Đó là khách sạn mà đội COQUELICOT và tay đua Hà Lan Vantluys ở trọ.

- Đó cũng là nơi tao chụp tấm ảnh lữ “bốn tên” trên ban công, hiểu chưa?

Kafi không sửa tiếng nào, nó lẳng lặng tới thẳng khách sạn. Á à, mọi căn phòng trong khách sạn đều tối om, đám trẻ đành rúc vô khu vườn kế bên mai phục.

- Gừ, gừ...

Kafi bắt ngừng nhồm cao đầu rít ư ử qua kẽ răng. Coi, từ bên trong khách sạn tối om, hai bóng đen nhào ra ngoài một lượt. Mady nói nhỏ:

- Lão bác sĩ rủ thêm một tên đồng bọn nữa, Gnafron rừ rì:

- Phải Vantluys không?

- Không. Chúng biến mất trong màn đêm rồi. Đưa khăn mùi xoa cho Kafi hít đi, Tidou.

- Ừ, rượt theo con chó gấp.

Lần này thần khuyến Kafi lôi cả đám tới một căn nhà lớn có hai cây xăng trước cổng. Tidou bàng hoàng:

- Trời đất, chỗ này là nơi cất chiếc xe đua siêu nhẹ mà anh Baba đã nói với mình hồi chiều.

Mady khẳng định:

- Vậy là rõ. Bọn chúng định phá hoại xe anh. ấy.

Núp dưới một gò đất, đám trẻ mở mắt kinh dị trước hai cánh cửa toang hoác. Bên trong nhà để xe đua, hai bóng đen lấp loáng dưới ánh đèn pin.

Hê Xiéc nghiến răng kèn kẹt:

- Bẵng tụi mình tới 5 đứa cùng hàm răng nhọn lều của Kafi. Phải sống mái một phen với chúng.

Tidou suyt:

- Ơ, mày phải chờ Nữ Tiên Tri ra thứ. Con gái không nên tham gia bạo lực làm gì.

Hắn nói xong là thả dây xích quái cầu Kafi. Giọng hắn rền vang:

- Kafi, giữ chúng lại!

Con sói lao đi nhanh như điện xẹt khiến bốn thằng con trai bám theo muốn hụt hơi. Bên trong nhà xe có tiếng tên bác sĩ rú lên. Con chó đã nhận ra lão.

Kafi đã khiến Grimaud cảm hòng bởi bộ hàm thép ngoạm vô cánh tay cứng ngắc. Cặp mắt Grimaud lồi hẳn ra, lão choáng váng ngã quỵ xuống nền xi măng lạnh.

Tidou quát:

- Trói gô ông ta bằng thắt lưng da, anh em ơi!

Hắn khỏi cần lặp lại lần thứ hai vì Giác Đấu và Nghệ Sĩ đã hoàn thành nghĩa vụ. Tranh thủ lúc lộn xộn, tên gian ác thứ hai xoay người mở tốc độ, nhưng...

- Gấu, gấu...

Chỉ thấy cái bóng khổng lồ của Kafi nhoáng lên, tên đồng bọn của Grimaud đã bị té sấp mặt bởi đòn thúc gối.

- Cứu tôi với!!!

Lúc này ở phòng bên, ông già gác nhà xe đã bật dậy mở đèn sáng trưng. Mọi trong túi khẩu súng lục, ông già hò hét:

- Tất cả đứng im, không tôi bắn.

Tondu cười:

- Khởi cần, thưa bác. Bác chỉ cần gọi điện cho cảnh sát là đủ. Lũ gian tặc thích khách đã bị

đo ván cả rồi.

Dưới ánh đèn sáng trưng, chân tướng tên ma đầu đồng bọn với Grimaud bị lộ diện. Tidou ngỡ ngàng:

- Không, không phải biên tập viên Fauher trên ban công mà là ông bầu đội COQUELICOT.

Tondu cũng lú lười.

- Ai mà ngờ đó là ông Savernoir, mình luôn luôn gặp ông ta ngồi xe chỉ huy chỉ đạo Vantluys cơ mà.

Sau cú phen của ông già gác nhà xe năm phút, đồn trưởng cảnh sát khu vực đã có mặt cùng một nhân viên tùy tùng. Hai vị khách ngành an ninh hoàn toàn sững sờ. Họ nhìn chằm chằm vào lũ nhóc làm như chúng vừa xua chó hành hung hai người lớn khả kính.

Ông già giữ gara mau mắn:

- Xin hai ông cảnh sát đừng ngộ nhận, không có đám nhóc và con sói thì hai tên vô lại kia đã giết chết Aubanel, tay đua của đội GENTIANE. Hai ông hãy nhìn chiếc xe siêu nhẹ của Aubanel kia.

Nhị vị cảnh sát nheo nheo mắt. Coi, chiếc xe bừa bối của Baba đang nằm chổng gọng dưới đất cạnh một cái cửa sắt và hai chiếc dĩa đa năng. Ông đồn trưởng thất sắc:

- Có chuyện ám muội như vậy hử?

Tidou thay mặt các bạn trình bày đầu đuôi cơ sự. Hết kết luận:

- Ngoài vụ phá hoại xe đua này, bác sĩ Grimaud còn thông đồng với ông bầu Savernoir đầu độc anh Aubanel bằng chất Amphetamin, cũng may mà Rollet đã vô tình thế mạng cho anh ấy.

Hai viên cảnh sát sững sốt. Ông đồn trưởng gằn giọng:

- Cháu có chứng cứ gì về vụ Amphetamin không?

- Dạ. Hai chú chỉ cần khám xét thùng xe bác sĩ Grimaud là sẽ thấy tang chứng. Chính con chó Kafi của tụi cháu đã đánh hơi mùi mồ hôi của Grimaud tại bãi xe đẳng khách sạn đội GENTIANE.

Ông đồn trưởng gật gù:

- Cảm ơn các cháu.

Ông quay qua hai tên tội phạm đang đứng sát bức tường, hất hàm:

- Ông có ý kiến gì không hà ông bầu COQUELICOT?

Savernoir gục đầu ủ rũ:

- Khôông...

- Tốt. Bây giờ tôi gọi điện cho ngài Pierre Bréaux, sếp lớn của vòng đua nước Pháp.

Ông đồn trưởng nhắc phon cấp tốc. Mười phút sau một chiếc xe hơi phóng đến ào ào. Con người uy quyền Pierre Bréaux tóc muối tiêu, đằng đằng sát khí nhảy khỏi xe. Ông ta nâng cầm Savernoir với cái nhếch mép khinh bỉ:

- Tôi không dè ông tôi đến thế, ông anh ạ.

- Thằng... thằng Grimaud xúi giục...

Pierre Bréaux hăm he:

- Đừng đổ thừa nữa. Chính anh là thằng cha điều hành đội NAPOLI hồi đó ở vòng đua nước Ý đúng chưa? Tôi đâu có lạ gì anh chơi bắn cạu Grimadi của độ BOLOGNA kinh địch. Anh đã giở trò đầu độc doping khiến cậu ta bị loại cho con gà nòi đội anh đoạt chiếc áo vàng. Đáng tiếc là lúc đó, tôi chưa có bằng cớ. Bây giờ thì xảy ra vụ bắn thủ với Aubanel và Rollet. Hừm... - Ông trùm vòng đua nước Pháp không nhịn được nữa. Ông nhổ một bãi nước bọt:

- Khi thằng bé Rollet khóc mùi mẫn, tôi đã sực nhớ đến anh. Hừm, không ngờ anh dám cả gan phá vòng đua nước Pháp.

Grimaud không chịu nhận tội. Mặt lão lạnh như tiền:

- Tôi đổ các ngài tìm được tang chứng đầu độc đấy.

Ái chà, lão bác sĩ có thể tự tin đến thế ư?! Tidou nghĩ thầm. Hắn quay qua ông đồn trưởng:

- Chú cho phép Kafi của bọn cháu làm đặc vụ nha.

Ông đồn trưởng gật đầu. Ngay tức khắc, hai tên ác ôn bị còng tay tại chỗ, còn phái đoàn điều tra không chậm trễ một giây vội vã lên đường đến phòng của tay bác sĩ. Cùng với Kafi, bọn trẻ đã lục tung cả phòng lên, nhưng không thấy gì khả nghi. Con chó tìm thấy nhiều vật dụng có hơi người già bác sĩ, trừ chất kích thích. Tidou nhìn thấy mặt Mady nhẵn lại như ăn phải miếng gừng cay. Tidou nói với ông đồn trưởng:

- Cháu cho Kafi xuống tìm ở xe của ông ta nhé.

- Con chó có khả năng tìm được chỗ giấu à?!

- Cháu sẽ thử.

Với chiếc chìa tịch thu của Grimaud, ông đồn trưởng mở cửa xé hộp tay bác sĩ. Nhanh như cắt Kafi lồm lồm lên sục sạo bằng ghế trước, vô lăng xe và cái hộp điện.

Ông đồn trưởng thất vọng.

- Con chó của cháu chỉ phát hiện được hộp thuốc lá.

Tidou trấn an:

- Cháu sẽ bảo nó xem xét băng ghế sau.

Phép lạ cuối cùng đã hiện ra. Dù chưa bao giờ nếm qua mùi ma túy, Kafi đã cào mạnh lên tấm đệm xe bên trái. Còn phải hỏi, Tidou lẹ làng bấm nút cho tấm đệm bật lên lôi ra hai cái túi đựng chất bột trắng nằm chình ình.

Hắn chìa chiến lợi phẩm thu được ra ánh sáng:

- Mọi người thấy chưa, đây chắc chắn là Amphetamin.

Pierre Bréaux run rẩy mở một gói bột rắc xuống lòng bàn tay. Ông ta thè lưỡi nếm.

- Đáng ghê. Đúng là ma túy Amphetamin.

Cuộc khám nghiệm chấm dứt bằng một trận khẩu chiến. Chứ gì nữa, hai tên tội phạm Savernoir và Grimaud vung hai tay bị còng chặt múa may loạn xạ và chửi nhau tung búng.

Ngũ Thám Tử thở phào. Tầng đá nặng ngàn cân vừa được trút khỏi ngực chúng. Ông đồn trưởng kéo năm đứa lại một góc.

- Hai gã khốn kiếp đó đã khai sạch sẽ. Rằng Savernoir muốn con gà cưng Vantluys của ông ta chiến thắng bằng mọi giá nên đã tìm đủ cách tiêu diệt Antonin Aubanel. Lão đã phối hợp với Grimaud và hứa hẹn một tài khoản lớn trong ngân hàng nếu tên bác sĩ đội GENTIANE chịu làm nội tuyến.

- Còn thằng ma cà bông vùng Albertville thì sao?

- À, nó chỉ là nạn nhân của lão Grimaud thôi. Thằng bé đó vốn sùng bái thần tượng Antonin Aubanel tức Baba của các cháu nên nó sẵn sàng nhận chân giao đồ tiếp tế khi lão Grimaud nhờ vả.

Gnafron hậm hực.

- Nó dám mặc quần áo xanh đậm của đội đua...

- Hà hà, nếu không thế thì làm sao tiếp cận thần tượng Baba được, tất cả là trò phải giở của tên săn sóc viên bất lương, các cháu ạ.

- Nhưng còn chiếc xe siêu nhẹ của Baba, chúng nó phá nát...

- Đúng, Grimaud và Savernoir đã lừa dối rằng phân nửa để hại Baba khi đổ dốc. Quả là một tội lỗi tày trời.

Ông đồn trưởng ngừng kể bởi một cái bóng cao lớn đã bước ra chỗ đám nhóc. Thì sếp lớn uy quyền Pierre Bréaux chờ ai. Ông ta nhún vai.

- Tôi chưa từng thấy scandal nào bĩ ối cỡ đó.

Ông nghiêng người trước bọn nhóc.

- Cám ơn các cháu. Các cháu còn hơn những thám tử thực sự.

Khi những người lớn đã đi khỏi, Tidou mới hít một hơi dài:

- Mọi sự đã xong. Có lẽ tội mình vô khách sạn báo tin mừng cho anh Aubanel và Rollet.

Mady phản đối:

- Không cần thiết, Thủ lãnh. Họ cần ngủ để lấy sức, chúng ta chỉ cần đánh động cho ông bầu Louis Morand thôi.

Ngay lập tức, đám trẻ rầm rập tiến lên phòng ông bầu ở tầng hai.

Giọng Morand đầy ngái ngủ vọng ra.

- Ai gõ cửa đêm hôm hử?

- Những người bạn đồng hành đây, thưa chú.

- Thôi đi, cho tôi ngủ các vị nhóc tì.

- Chú nhắm mắt không được đâu. Kẻ ám hại anh Baba và Rollet đã bị tóm cổ.

- Hử?

Một cái đầu bù xù thò ra. Tidou thông báo:

- Chào chú, chú đã nuôi một ông bác sĩ phản trắc.

- Cái gì? Bác sĩ Grimaud ư?

- Vâng, ông mập chuyên xoa bóp đó đã thông đồng với ông bầu Savernoir của đội COQUELICOT để dứt điểm Baba, nhưng đáng tiếc là thiên bất dung gian.

- Trời đất, vô phòng ngay các cháu thám tử.

Tám Vòng hoa Tổng thống

Sau cơn mưa trời lại sáng, một câu thành ngữ cổ điển đã nói như vậy. Đối với Ngũ Thám Tử cũng thế, chúng vừa mở mắt sau một đêm sóng gió là mặt trời đã rọi sáng căn lều. Ê, nhưng đâu phải là mặt trời mà toàn đèn đóm camera, máy ảnh cùng cánh nhà báo xông xáo.

Gnafron chui khỏi túi ngủ đầu tiên.

- Đừng quấy rầy chúng tôi, chĩa ánh sáng ra chỗ khác đi.

Kafi sửa lên dũ dội khiến đám đông nhà báo hoảng hồn giạt ra. Sau đó họ đồng loạt hét lên:

- Nó, chính nó là con sói thân vạch mặt Grimaud và Savernoir đó...

- Hoan hô con sói...

- Ngó bộ răng nó ớn quá...

Bốn thằng con trai bước ra khỏi lều. Tondu nói:

- Nhìn kìa Tidou, có cả hai cộng tác viên báo Sport Flash mà tụi mình từng khổ sở theo dõi.

- Ờ, tao thấy rồi.

- Họ không dính dáng gì đến vụ này, Mady đã tiên tri đúng.

- Ờ, ai mà biết họ gặp biên tập viên Fauher hai lần để gửi bài vở. Hẹn hò kiểu Mafia đó bị tụi mình nghi ngờ là phải.

- Thôi, mình cử thằng tóc đỏ Guille đến trả lời phỏng vấn hai tay nhà báo đáng thương đó đi. Dù sao chúng ta cũng tạo điều kiện cho họ làm việc chứ.

Tidou cười tủm tỉm:

- Đồng ý. Đó cũng là cách trả ơn cho họ tấm hình đã chụp trên báo Sport Flash. Nhờ họ đăng bức ảnh vụ té xe mà tụi mình tìm thấy dấu vết bọn tội phạm.

Thế là Nghệ Sĩ Guille lãnh nhiệm vụ trả lời những câu hỏi tới tấp của các phóng viên. Trời hỡi, cu cậu phải lấy tay che mặt vì máy ảnh, máy quay phim rè rè liên tục.

Cuộc phỏng vấn các hiệp sĩ tí hon cuối cùng cũng chấm dứt. Một tay nhà báo la lên:

- Sắp đến giờ xuất phát cuộc đua rồi quý bà con ơi.

Tại bến nước, người đông như kiến cỏ. Những đứa trẻ bồi hồi xúc động khi thấy Rollet vẫy tay chào chúng và hiên ngang bước vào vạch xuất phát.

Mady thì thầm:

- Anh Baba lẫn toàn đội đều biết tin Grimaud đã ngồi tù. Chính ông bầu Morand đã đánh thức họ dậy.

- Thảo nào, sau đó họ có ngủ tiếp không?

- Mình không biết nữa Tidou, tuy nhiên ai nấy đều tỏ vẻ sung sức dữ.

- Chắc chắn, đáng buồn là họ chưa có bác sĩ bổ sung.

Mady cười vang:

- Ban tổ chức giải Thất Lưng Lớn đã gửi một sản sóc viên y tế đến cho đội GENTIANE, yên chí.

Ngũ Thám Tử mỗi người nhảy lên xe như đã phân nhiệm từ trước. Chỉ mình Tondou ngồi xe quảng cáo kẹo, Guille, Gnafron ngồi xe quảng cáo xi đánh giày, riêng thủ lĩnh Tidou và Nữ Tiên Tri Mady được đặc ân ngồi xe chỉ huy.

Bùm!

Tiếng súng hiệu lệnh của viên thị trưởng đã nổ. Chặng này là đợt đua tốc độ cứ hai phút một cuaro khởi hành lần lượt. Chương ngại lớn nhất là đoạn dốc 800 mét sừng sững.

Sau khi 8 con gà của GENTIANE đã nhổ neo gọn ghẽ, ông bầu Morand ra lệnh cho người lái xe phóng rượt theo. Ông xuýt xoa:

- Thăng Rollet bữa nay khá quá, nó đạt gần bằng tốc độ của Baba ấy.

Tidou ngồi trên xe trơ mắt quan sát cặp giò lên xuống không ngừng của Baba và cả “cáo già.” Rodolfi.

Tiếng máy bộ đàm của người thợ máy nghe khá hồi hộp:

- Mendes, tay đua Bồ Đào Nha đã vượt lên trước rồi...

Mady hồi hộp. Móng tay cô bé bấm vào da thịt Tidou đau nhói.

- Anh Baba sao hả Tidou?

- Yên tâm đi. Anh ấy đang kè Rodolfi nên mới chậm lại một chút xíu.

- Trời ơi, đua xe mà nhường nhịn làm sao thắng được.

- Tình đồng đội mà Mady. Hình như Rodolfi tăng tốc rồi kìa.

Tidou nói như thánh. Baba chỉ đợi đồng đội tăng tốc là phóng vọt lên. Trong nháy mắt, hai cái bóng màu áo xanh đậm lao nhanh như hỏa tiễn.

Anh thợ máy hớn hở hét vô máy bộ đàm.

- Baba đã phi với tốc độ nghệt thờ. Cậu ta đã vượt qua Mendes.

Ông bầu Morand gầm lớn:

- Ráng lên tiểu thân mã, còn 4 cây số nữa thôi.

Bây giờ thì không phải còn 4 cây số mà chỉ còn đúng một kilômét. Hai bên đường, loa phóng thanh oang oang:

- Yêu cầu đám đông hâm mộ dẹp ra hai bên chùa cho một kỷ lục đua tốc độ thế giới sắp được thiết lập. Chúng tôi tin rằng người thiết lập kỷ lục ấy không ai khác hơn là Aubanel Baba...

Coi, khi còn cách đích 300 mét, cả một biển người hò reo ầm ầm.

- Hoan hô Baba...

- Baba! Baba! Baba!

Còn lâu Baba mới bỏ phí, anh đứng thẳng trên yên xe lao qua vạch đích với hai cánh tay giơ chào mọi người hệt một phi cơ cất cánh khỏi đường băng.

- Ôi, Baba thắng rồi.

Mắt Mady đầm lệ, cô bé nghẹn ngào.

- Mình xuống đón anh ấy lệ lên, Tidou.

Hai đứa trẻ phóng xuống xe. Lần này cánh tay Baba lại dang ra, chỉ có điều anh dang ra sung sướng đón hai ủng hộ viên quan trọng nhất giữa rừng máy quay phim nhấp nháy.

Giọng ông bầu khàn hản:

- Xin chúc mừng cháu, Baba. Cháu đã đoạt áo vàng với 17 giây nhanh hơn Vantluys. Anh ta dù có cố gắng qua mặt Rodolfi lẫn Camara vẫn phải tốn tới 4 phút 15 giây.

Aubanel nghe hai lỗ tai lủng bùng. Tiếng nói anh lạc đi.

- Rollet ra sao hả chú?

- Cậu ta đã đua rất tốt. Vị trí chót bảng không còn đeo bám Rollet nữa, hình như cậu ấy xếp hạng cỡ 12, 13...

- Tạ ơn Thượng đế.

- Bây giờ cháu chuẩn bị nhận giải thưởng đua tốc độ và khám doping luôn.

Tidou cười vang:

- Anh ấy và Rollet đâu cần dùng Amphetamin vẫn bá phát, đúng không chú?

Ông bầu cười rồn rảng:

- Trước mắt Baba còn phải bảo vệ áo vàng qua 3 chặng dài 600 cây số nữa. Sau đó thì...

- Thì sao hả chú Morand?

- Thì Tổng thống Pháp sẽ trao vòng hoa cho nhà vô địch ở đại lộ Champs Elysées, hiểu chưa hai thám tử?

Chủ nhật 12 tháng 7, dân Paris đổ dồn về đại lộ Champs Elysées nhiều đến mức cảnh sát đặc biệt phải thiết lập hàng rào. Ngay cạnh Khải hoàn môn, những bụi danh dự đang chờ đón người chiến thắng.

Đám trẻ được Ban tổ chức cuộc đua ưu ái xếp chỗ ngồi trên hàng ghế thượng hạng. Dù gì đi nữa, chiến công của chúng đầy dư âm trên báo chí chứ sao. Niềm vui của Ngũ Thám Tử được nhân đôi khi có mặt Bistèque. Ê, thằng Đầu Bếp đã khỏi dịch cúm và năn nỉ cha mẹ rút lui mới kiếm được một vé máy bay đến Paris. Nó tuyên bố:

- Tao phải đến cho đủ bộ... Lục Thám Tử.

Guille khều nhẹ:

- Lỡ anh Baba thất bại thì sao?

- Không dám. Sau khi tụi bay khám phá vụ phá hoại trên báo, sẽ chẳng còn trở ngại nào ngăn cản anh Baba đoạt áo vàng.

Mady gật đầu:

- Bạn có niềm tin như vậy là phải. Anh ấy sẽ giữ vững áo vàng cho đến phút chót.

Lục Thám Tử có quyền tin tưởng vào điều đó. Hai chặng vừa qua, Baba không nhường chức quán quân cho bất cứ ai, anh đã hóa thân thành một mũi tên có cánh.

Đúng lúc bọn nhóc bận xì xầm thì tiếng ồn ào nổi lên như sóng. Ồ là là, té ra Tổng thống Pháp cùng ngài Bộ trưởng thể thao và thanh niên đã xuất hiện trong vòng vây của các quan chức và cận vệ hộ tống. Tổng thống uy nghi bước lên phía lễ đài danh dự với khuôn mặt hào hứng y hệt mọi người. Lúc này loa phóng thanh bắt đầu oang oang:

- Thưa quý vị, ba cuaro mạnh nhất đã đồng loạt tiến vào Quảng trường Concorde. Chúng tôi được biết họ là Vantluys, Rodolfi và Antonin Aubanel...

Bistèque nhảy tung tung.

- Aubanel Baba, thấy chưa, ha ha...

- Ắng, ắng.

Con sói Kafi cũng chồm lên ư ử dàn đồng ca với Bistèque khiến những người lớn ngơ ngác. Tiếng loa lại ầm ỉ.

- Ba cuaro đã xuất hiện kia rồi...

Hai trăm mét cuối cùng, đám đông há hốc mồm trước tài nghệ của Rodolfi. Bằng những nỗ lực phi thường, con chiến mã đang về già đã vượt qua Vantluys để song hành với Baba. Khoảng 4 bánh xe là tới vạch đích, Baba chột thẳng xe lại để Rodolfi vọt qua trước.

Chặng đua cuối cùng kết thúc. Đám đông gào như nước vỡ bờ:

- Ba ba muôn năm, hoan hô Baba... Hoan hô Rodolfi...

Coi, Rodolfi nước mắt giàn giụa nhìn Baba:

- Cảm ơn em, Baba.

- Có gì đâu anh Rodolfi. Em cũng cảm ơn anh đã ủng hộ em hết mình.

Hai nhà quán quân nắm chặt tay nhau, xúc động.

Lần đầu tiên nước Pháp có một tay đua trẻ tuổi nhất đoạt quán quân giải Thắt Lưng Lớn trong lịch sử. Khởi phải nói về cơn cuồng nộ Baba, anh đi như trôi trong vòng tay mọi người và các quan chức đến lễ đài danh dự để trình diện Tổng thống. Lục Thám Tử không cách nào tiến gần được thân tượng của mình. Chúng chỉ còn nước chiêm ngưỡng anh từ xa.

Đột nhiên Mady la lên:

- Các bạn ơi, anh ấy vẫy tay kêu tụi mình kìa!

Đúng là Baba đang đứng cạnh Tổng thống vẫy tay rồi rít. Tidou ngao ngán nhìn biển người đông nghẹt. Mắt hắn sáng rực khi thấy quái cầu.

- Ô Kafi, dẫn đường cho tụi tao, nhanh lên.

Con sói có uy tín đến mức độ làn sóng người phải giạt ra. Lúc đám nhóc muốt mồ hôi đến được cho Baba thì mắt anh đã nhòa lệ. Anh ôm từng đứa không muốn rời.

Một vị ăn mặc sang trọng nói lớn:

- Tổng thống muốn nói vài lời với anh, anh Aubanel.

- Dạ, thưa ông Bộ trưởng, xin phép cho tụi nhỏ được đi cùng tôi.

- Tại sao thế?

- Vì chúng đã xả thân cứu tôi khỏi những âm mưu ám hại dọc đường.

- Ái chà, rắc rối nhỉ... thôi cũng được. Nhưng còn con chó?

- Con chó cũng vậy.

Thế là Sáu người bạn đồng hành theo Kafi leo lên lễ đài danh dự. Tổng thống chẳng những không thắc mắc mà lại còn khoái trá trước một lũ nhóc hậu phương của nhà vô địch.

Sau khi ôm hôn Aubanel và tặng anh vòng hoa chiến thắng. Tổng thống hướng mặt về các ống kính truyền hình tuyên bố:

- Thưa các bạn, bên cạnh nhà vô địch số một của chúng ta là những thám tử tí hon mà mấy ngày qua báo chí đã đưa tin. Những đứa trẻ phi thường này đã cứu vãn cho vòng đua Pháp quốc.

Mady xúc động.

- Thưa ông Tổng thống, tụi cháu không có tài cán gì. Mọi sự đều nhờ Kafi.

- Ô, các cháu có con chó thật tuyệt vời.

Và, trước ống kính truyền hình, anh Baba đã trao tặng cho Mady, đại diện cho nhóm Sáu người bạn đồng hành, vòng hoa tươi thắm - vòng hoa mà Tổng thống đã quàng cho người chiến thắng.

HẾT

Tủ sách BOOKBT #294

12/06/2017